

SINIF SENDİKACILIĞI İÇİN

DDSB

**DEVİRİMCİ
DEMOKRATİK
SENDİKAL
BİRLİK**

HAZİRAN 2000 SAYI: 15

BÜLTENİ

FİYATI: 250.000 TL

Kitlelere güvenelim

15-16 Haziran'ın deneyimini sınıf bilincimizle harmanlayalım

16-17 Haziran 2000

16-17 Haziran 1970

Özel mülkiyetin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, sınıf mücadeleleri de tarihteki yerini almaya başlamıştır. **Nedir sınıf mücadelesi?** Ezilenlerin, sömürülenlerin, yaşamı varedenlerin, yaşamı yeniden yeniden üretenlerin, ezenlere, sömürülenlere, yaşamı tüketenlere ve zulmün uygulayıcılarına, **onların sistemlerine karşı başkaldırısıdır.** Sömürü ve zulmü yok etme mücadelesidir. Emekten yana, insanca yaşamı tüm insanlığın hizmetine sunma mücadelesidir.

Peki bu mücadeleyi ülkemiz gerçekliğinde yürütecek olanlar kimlerdir? Bu mücadelede **öncü güç işçi sınıfıdır, temel güç ise köylülüktür.** Küçük burjuvazi ve millî burjuvazinin sol kanadı ise bu mücadelede müttefikler olarak yerini almaktadır.

Neden işçi sınıfı, yoksul köylülüktür diyoruz? **Birincisi;** bunlar yaşamı üretenlerdir. **İkincisi;** en

çok ezilen kesim olarak, devrimden en çok çıkarı olan ve bu nedenle tüm samimiyetiyle devrim isteyenler yine bunlardır.

Bunlar olmazsa yaşam da olmaz. Bunlar olmazsa toprak küser, sular kurur, makinalar durur. **Eğer bunlar üretmezse aç kalırız, çıplak kalırız, başımızı sokacak evimiz, bizi taşıyacak aracımız olmaz.** Eğer bunlar çekerse yaşamdan ellerini, **ne en modern makinalar, ne de emperyalistlerin ve uşaklarının katrilyonlara varan sermayeleri bir anlam ifade etmez.** Zira o modern makinaları da yapan yine bu nasırlı ellerdir, sömürü ve zulümle biriktirilen bu paralar, yine emekçilerin ve işçilerin sırtından kazanılmıştır.

İşte emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının korkusu da tam da buradadır. **Onlar işçilerin, emekçilerin yaşamı varetmedeki güçlerini görmelerinden korkuyorlar. Onlar emekçilerin üretim-**

den gelen güçlerini kullanmalarından **korkuyorlar.** Emekçilerin "üreten biz ise yöneten de biz olmalıyız" demelerinden **korkuyorlar. Onlar işçi ve emekçilerin tüm bunları yapabilmeleri için sınıf bilinci almalarından korkuyorlar.**

Bundandır bunca baskı, bunca zulüm. **Bundandır** yalan ve demagojileri. **Bundandır** "artık sınıf

çelişkisi kalktı, ideolojiler öldü, toplumsal uzlaşma zamanıdır, dünya küreselleşti, herkes bunun parçasıdır" demeleri.

Sınıf mücadeleleri tarihine baktığımızda en soylu direnişlerde hep bunlar vardır. Ve bunlar milyon milyon can, oluk oluk kan pahasına kazanmışlardır zaferleri. Altın harflerle yazdırmışlardır sı-

İÇİNDEKİLER

Kitlelere güvenelim.....	1-2
15-16 Haziran direnişi yaşıyor/öğretiyor.....	3-4
İ.Kaypakaya'nın Türk-İş ve DİSK değerlendirmesi.....	5
Perspektif: Eleştiri, öz-eleştirin sınıf mücadelesindeki yeri.....	6-7
Kısa haberler.....	8
İbrahim Kaypakaya anmaları.....	9
Yorum: Toprak reformu kimlerin sorunu.....	10
Militarizme hayır.....	11
YDD ve sendikalar üzerine II.....	12
Türkiyede Eğitim bilimsellikten yoksundur.....	13
Haber-Sen ile ilgili haber yorum.....	14
2000 1 Mayıs değerlendirmesi.....	15
Öğrenelim: Emek gücünün değeri ve kullanım değeri.....	16-17
İEP II. Genişletilmiş Toplantısı.....	18-19
İdeolojilerin çatışma alanı olarak cezaevi.....	20
Kültür-sanat.....	21
DDSB'li okurlardan.....	22
24 Mayıs eylemi coşkuyla gerçekleştirildi.....	23-24

Merhaba;

Her gün biraz daha yeni insan kişiliğine yaklaşmanın, yeniden üretmenin, politikleşmenin, örgütlenmenin ve örgütlemenin çabası ve güzelliğiyle MERHABA!

Dünyanın her yerinde, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin kısaca emekçi halkların emperyalist saldırılara karşı kıpırdanmaların, hareketlenmelerin, tepkilerin, öfkelerin yaşandığı, onbinlerce kitlenin IMF ve DB politikalarına karşı eylemler yaptığı, çatışmalar yaşandığı bir süreçten geçiyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistem savunucuları ve ideologlarınca, dünya emekçi halklarına mucidi-

zevi bir çözüm olarak sunulan, refah, zenginlik ve mutluluk getireceği yönlü demagojik söylemlerle ortaya atılan, yeni dünya düzeni politikaları, tam tersi sonuçlar doğurmuştur. Doğurduğu sonuçlarıyla daha fazla yoksulluğu, açlığı, işsizliği, örgütsüzlüğü, doğanın, tarımın yok oluşunu, daha fazla sömürü, baskı, zulmü getirmiş ve emekçi halklara yıkım politikaları olarak dayatılmıştır.

Ülkemiz açısından ise, bugün en fazla öne çıkan **özelleştirme, tarımın tasfiyesi** ve devrimci, komünist tutsaklara dayatılan **F tipi hücre** saldırıları Yeni Dünya Düzeni politikalarının bir sonucu olarak yaşanmaktadır.

Tüm bu saldırılara karşı, emekçiler, köylüler, öğrenciler, devrimci ve komünistler, yapılan eylemlerle, açıklamalarla, direnişlerle teslim olmayacaklarını gözler önüne sermektedirler.

"İdeolojiler öldü", "sınıflar arası mücadele yerini sınıf uzlaşmacılığına bıraktı", "sosyalizm öldü" vb söylemlerin ayyuka çıktığı bugün, fabrikalardaki direnişler, alanlardaki onbinlerce emekçinin haykırışı, 96 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişi, SEKA, SÜMERBANK, KİMYA TEKNİK, TUZLA vd işçilerinin direnişleri, analarımızın kararlılığı ve ısrarı, dağlardan gelen zirveleri hedefleyen yürüyüşün sesleri bizlere ideolo-

jilerin ölmediğini bırakalım sınıflar arası mücadelenin bitmesini, daha da şiddetlenerek sürdüğünün, süreceğinin göstergesidir.

Evet, yarın daha şiddetli sınıf mücadelelerine gebe. Bizler, bu ideolojik netlik ve bilinçle yarını bugünden örgütlemenin hazırlığı, çabası kendimizi bu duruma göre donatmanın gerekliliğiyle yarına bugünden hazırlanalım. Bunun için önce kendimizi, sonra kitleleri sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre örgütleyelim. Tarihin biz MLM'lere yüklediği misyonu doğru kavrayalım, kavratalım...

Dostlukla...

nif mücadelesinin tarih sayfasına **Paris Komünü'nü, 8 Martları, 1 Mayısları** ve daha nice kavga, direniş ve zafer dolu günleri. Bunların devrim mücadelesinde yer almaları sonucudurki insanlık tarihi 600 yıllık kapitalizme meydan okuyarak sosyalizmi yaşamıştır.

Devrimci mücadelede samimi olan ve devrimi samimiyetle isteyen her siyasal anlayış, bu gerçeği asla aklından çıkarmamalı ve kitlelerin kahredici gücüne inanmalıdır.

Peki bu işçilerin, emekçilerin kahreden ve yaratan gücü, güvenmemiz gereken gücü kendiliğinden sistemi değiştirebilir mi? Kendiliğinden sömürücülerin kölesi olmaktan çıkıp kendisi için sınıf olabilir mi? **Elbette ki hayır!** Eğer kitlelere bilinç dışarıdan taşınmıyorsa, kendisi için sınıf olma konumuna getirilmiyorsa, ekonomik-demokratik ve siyasal hakları için örgütlenmiyorsa tüm bu çabaları, iktidarı hedefleme politikasıyla taçlandırmıyorsa, değiştiren, dönüştüren bir güç olmaktan çıkıp, düzenin devamına su taşıyan kaldıraç durumunda olur. Egemelerin kah o kliğine, kah öbür kliğine meze olmaktan kurtulamazlar.

Kitlelerin gücünün bilincinde olanlar, o uyuyan dev potansiyeli harekete geçirmenin de sorumluluğunu taşımak zorunda-

dırlar. Kitleselleşmek, kitleleri kazanmaktan geçiyor. Kitleleri kazanmak ise onların ekonomik, demokratik, akademik taleplerine sahip çıkıp onları siyasal mücadeleye çekmekle mümkün olur.

Bunun için de sınıfın öncü kadroları, sınıf bilinçli liderleri olan **DDSB'li aktivistler olarak**, kitle çizgimizi kavramalı, içselleştirmeli, taşıdığımız misyona uygun davranmalıyız. **Önümüzdeki süreçte sınıfın sorunlarına vakıf olma, taktik politikaların üretilmesi, etkinliğinin artırılmasına yönelik eğitim ağırlıklı faaliyetlerin örgütlenmesi acil bir durumdur.**

Biz biliyoruz ki uluslararası işçi sınıfının bilgi, belge tecrübelerinden yararlanarak, **28 yıllık Öncü'nün** mücadele pratiğinden öğrenerek sürdürülen bu faaliyet çok kapsamlı olmasa da olumlu sonuç veriyor. Sorunun esası; emeğe dayalı kitlelere gitmeye, onları eğitmeye, sınıf bilincini kavratmaya, değiştirmeye, dönüştürmeye dayanıyor. Bütün mesele ortaya koyduğumuz doğru tespitlere uygun pratik sergileme.

Genellikle mevcut ulusal ve uluslararası durumu tahlil ediyoruz. Objektif somut hedefler koyuyoruz. Ancak uygulama konusunda zaaf var. Örgütlü yoldaşlarımız daha fazla emek, çaba harcamak zorundadır. Unutulmamalı-

dır ki en iyi plan proje uygulanmadığı sürece hiçbir değer taşımaz.

Kritik bir süreçten geçiyoruz. Kitle çizgimizi canlılıkla uygulamalı, kitlelerin en basit sorunlarına dahi eğilerek, omuz vererek daha ciddi olan sorunlarla bütünleşme becerisini göstermeliyiz. Kitlelerden istem ve beklentilerimizin hayat bulması, onların öğrencisi olma alçakgönüllülüğünü göstererek öğretmenleri olmayı başarmamız, onları eğitmek, aydınlatmak, mücadeleye sevk etmekle mümkündür. **Kitle kuyrukçuluğu değil, nitelikli kitleselleşmeyi hedeflemeliyiz.**

Elbetteki kitlelerden beklentimiz onların bilinçlenme düzeyine paralel olacaktır. **Neler istiyoruz kitlelerden?** Güncel, dönemsel ve tarihsel olarak ekonomik, demokratik ve politik mücadeleye katılmalarını. Devrimci, komünistlere kapılarını açmalarını, devrimi maddi ve manevi olarak desteklemelerini, anti-emperyalist mücadeleye omuz vermelerini, özelleştirmeyle dayatılan tüm hak gasplarına, tarımın imha politikasına karşı durmalarını, sınıf sendikacılığını yaşama geçiren sendikalarına sahip çıkmalarını ve faşizmin devrimci tutsaklar üzerinde oynadığı sessiz yok etme politikası olan hücrelere karşı çıkmasını istiyoruz. Devrimin çıkarı için is-

tenilen tüm bu görevlerin yapılması ancak kitlelere taşınan sınıf bilincinin etki düzeyiyle mümkün olacaktır.

Evet, yarın, çok daha büyük mücadelelere, sınıf çatışmalarına gebedir. Tek merkezli emperyalist saldırılara karşı anti-emperyalist mücadelenin yükselmesinin, işçilerin, emekçilerin birlikte hareket etmelerinin zemini her zamankinden daha fazla mevcuttur.

15-16 Haziran şanlı direnişi bizlere göstermiştir ki, önderlik-siz ya da reformist uzlaşmacı önderliklerin olduğu hareketler ne kadar büyük olurlarsa olsunlar sönmeye, bitmeye mahkumdur. Yenilgilerin zafere dönüşmesinin yolu, ondan çıkarılacak derslerin bilimselliğiyle doğru orantılıdır. **Öncünün** 15-16 Haziran işçi direnişini değerlendirerek, çıkardığı dersler bugün her zamankinden çok daha fazla yolumuzu aydınlatıyor. Bizlere neyi, nasıl yapmamız gerektiğini emrediyor.

Bizlere düşen görev ise; çıkarılan bu tecrübeleri kavramak, doğru stratejimize kendi gündemimize bağlı kalarak **güne müdahale etmenin** politikasını yaşama geçirmektir. **O nedenle de, en önemli sorun, her zamanki gibi güçlerimizi bilimle, bilinçle ve cesaretle birleştirmek, Öncünün yolğ östericiliğinde örgütlenmek ve örgütlenmektir.**

Şanlı 15-16 Haziran 1970 direnişi yaşıyor ve öğretiyor

15-16 Haziran 1970

Açlığın, sefaletin ve zulmün had safhaya ulaştığı '70'li yıllarda, işçi sınıfımız yekini ayağa kalktı. Yıllardır üzerine birikmiş ölü toprağını bir kenara fırlatıp, militan ve azimli bir mücadeleye atılarak patronlara meydan okuyordu.

Aradan onca uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, tarihe altın harflerle yazılan mücadele günlerinden birisi olan 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden öğrenilmesi gereken çok şeyimiz vardır.

Ekonomik buhranın gittikçe derinleştiği, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği ve buna bağlı olarak işçi, köylü ve gençliğin mücadelesinin yükseldiği bir ortamda, 15-16 Haziran başkaldırısı ve büyük işçi direnişi kendiliğindenci hareketin doruk noktasıydı.

1969 yılında genel seçimlerle işbaşına gelen AP hükümeti, ekonomik buhranın had safhada olduğu bir ortamda güçlü bir muhalefetle karşı karşıyaydı. AP hükümeti işbaşına geçer geçmez, hem mevcut olan muhalefeti bastırmak, hem de ekonomik olarak patronları rahatlatmak için bir dizi kanun çıkardı.

Bağımlı bulunduğu emperyalist efendilerinin tavsiyelerini de gözönünde tutarak, tarımın vergilendirilmesi, yeni vergi ve zamların peşpeşe gelmesi, ücret ve fiyatların yeniden düzene konması, toprak ve tarım reformu tasarıları, teşvik tedbirleri, işletme vergisi, nizamı koruma kanunu gibi kanunlarla işe soyunmuştu.

Ancak her ne hikmetse AP hükümeti, kendi içinde dahi birliği sağlayamamış, bunalım patlak vermişti. Giderek yıpranan devlet, boyutlanan sorunlarla işlemez ve işletilemez hale gelmiş, her işin başında rüşvet ön plana çıkmıştı. Bu gibi durumlar ister istemez muhalefetin yükselmesine ve süreç içerisinde sertleşmesine neden oldu.

Üretim yavaşladı, ithalat geriledi, işsizlik ve pahalılık artarak çekilmez hale geldi ve getirildi. Banka mevduatları alabildiğine düştü, krediler daraldı ve piyasada para darlığı başgösterdi. Dış finansman kaynaklarının da kurumasıyla birlikte, **dışa bağımlı ekonomi tam anlamıyla darboğaza girmişti.**

Devlet, batmakta olan ekonomiyi çeşitli yöntemlerle düzlüğe çıkartmanın yollarını bir yandan

araştırmaya ve çareler aramaya çalışırken, daha da önemlisi bir diğer yandan da her geçen gün gelişmekte ve boyutlanmakta olan muhalefeti bastırmanın ve yok etmenin yollarını bulmanın derdine düştü.

İşte tam da buradan hareketle 275 sayılı "Grev ve Lokavt Kanunu Tasarısı", 274 Sayılı "Sendikalar Kanunu"nu meclise sunmuştu. İşçilerin sendika seçme ve değiştirme özgürlüğünü kısıtlayan, federasyonlaşma ve konfederasyonlaşma haklarını sınırlayan bu yasa tasarısı, büyük ve beklenmedik bir tepkiye yolaçtı.

Bu yasaları kabul etmeyen ve bu yasalara karşı direnişe geçen işçiler, işyerlerinde bağımsız komiteler kurmuşlar, bu yasa tasarılarına, baskıya, sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkmışlar ve devletin karşısına dikilmişlerdi.

15 Haziran 1970'de kendiliğindenci bir şekilde fabrikalardan alanlara akın akın dökülen işçiler, polis barikatlarıyla, sarı sendika ağalarının "uslu durun" çağrılarıyla karşılaşmışlar, ancak bu türden girişim ve çıkışlara boyun eğmemiş ve haklı direnişlerini başlatmışlardı.

İlk günkü direnişe 70 bin civarında işçi katılmıştı. İstanbul'da Kartal, Bakırköy ve Eyüp yollarını kesen fabrika işçileri trafiği kapatarak yürüyüşe geçmişlerdi. Bu arada devletin kışkırtmaları sonucunda polislerle işçiler arasında çatışma da çıkmıştı.

Ankara'da Basın-İş Sendikası üyeleri iki buçuk saatlik işgal eylemiyle coşkulu bir destek sağladılar. **İzmit'te** ise Köseköy bölgesindeki fabrikaların işçileri ile Yarımca yönündeki işyerlerinin işçileri, iki koldan kente yürüdüler ve ertesi gün tekrar toplanmak üzere dağıldılar.

16 Haziran 1970'deki olay ve gelişmeler ise daha çetin ve

kanlı oldu. **5 kişi, polis ve asker kurşunlarıyla toprağa düştü.** Bu olaylar esnasında ise Kadıköy Kaymakamlığı, birçok polis otosu, bazı özel otolar ve AP binaları yandı, yakıldı.

150 bin işçinin katıldığı 16 Haziran 1970'deki yürüyüş, Topkapı, Levent, Mecidiyeköy ve Kadıköy'den başlamış, oradan Valiliğe kadar gelmiş ve oradan da Eminönü'ne yönelmişti ki işçiler köprüünün açıldığını gördüler. Bunun üzerine bir kısım işçiler sandallarla Beyoğlu yakasına geçerlerken, bir kısmı da Unkapanı istikametine doğru yöneldiler. Levent-Mecidiyeköy yolu üzerine kurulan Tekfen önündeki polis barikatı çatışma sonucu açılabilir. Kadıköy yakasından Üsküdar ve Kartal yönüne doğru yürüyen işçiler de Kartal köprüsünde barikatla karşılaştılar.

Diğer yandan ise Gebze ve Çayırova'daki işçiler de Kartal yönüne doğru yürüyorlardı. Kadıköy yakasındaki İskele ve Yoğurtçu parklarındaki çatışmalarda da ölenler oldu. Gebze'den çıkan bir başka kol ise Ankara asfaltından İstanbul'a doğru 10 bini aşkın büyük ve coşkulu bir kalabalıkla yürüyordu.

İzmit'de ise 16 Haziran 1970'de Maden-İş Bölge Temsilciliği önünde toplanan işçiler, Pirelli ve Good-Year fabrikalarına doğru yürüyüşe geçtiler. Yol üzerindeki polis ve asker barikatları çatışmalar sonucu açıldı. Good-Year fabrikasından geri dönen işçiler bir kez daha barikatlarla karşılaştılar ve çatışmalar sonucu onları da aştılar. Belli bir süre daha yürüyen işçiler ertesi gün tekrar toplanmak ve buluşmak üzere dağıldılar.

Ankara'da ise işçiler ve öğrenciler, Sanayi Çarşısı'nda yürüyüşe geçtiler. Burada polis işçilerin önüne geçerek birkaç

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

işçiyi gözaltına aldı.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışmakta olan Türkiyeli işçiler de bu yürüyüşleri desteklemek ve TC'nin uygulamalarını protesto etmek amacıyla büyük kalabalıkların katıldığı bir yürüyüş düzenlediler.

Gelişmeler karşısında şaşkına dönen hakim sınıflar, olayları askeri ve polisiye yöntemlerle bastıramayınca İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve o dönemin İstanbul'daki yüksek rütbeli subaylarından birisi, **DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'i ve DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker'i** devreye sokarak şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemini bastırmanın yollarını aradılar.

15-16 Haziran 1970 eylemliliğine gönülsüzce ve işçilerin zorlamaları sonucu katılan **DİSK ağaları** İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve yüksek rütbeli bir subayın isteklerine okey deyip, devletin radyosundan, basınından konuşma ve açıklamalar yaparak, devletçi yüzlerini bir kez daha ortaya koydular.

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler radyodan yaptığı konuşmasında:

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırsız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilirler. **DİSK Genel Başkanı** olarak sizleri uyarıyorum" demiştir.

DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker de aynı gün yapmış olduğu basın toplantısında:

"Girişilen tahripkar eylemle ilgimiz olmadığını İçişleri Bakanı'na söyledik ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca iş-

çilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik" diyordu.

İşte, devrimci geçinen **DİSK** adlı konfederasyonun genel başkanı ve genel sekreterlerinin devrimcilik adı altında, işçi sınıfı adına yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları radyo konuşması ve basın açıklaması böyleydi.

Her ikisi de işçi sınıfından yana olmadığını, işçilerin gaspedilen haklarını tekrar elde etmek için başlatmış ve pratiğe sokmuş oldukları 15-16 Haziran 1970 direnişini bastırmak için ellerinden gelen çabayı sarfettiklerini açık ve net bir şekilde ortaya koyarlarken, bir diğer yandan da "**aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler**"le de devrimcileri devlete ihbar etmekten kaçınmadılar. **Orduya dizilen övgüler ve anayasa şakakçılığı ise işin cabasıydı.**

DİSK'in bugünkü elebaşları, çünkü ağabeylerinin söylediklerinden, açıklamalarından sanki bilgileri yokmuşcasına 15-16 Haziran 1970 direnişine bugün sahip çıkmaya çalışıyorlar. Oysa **Kemal Sülker** biraz daha cüretkar davranarak 16 Haziran 1970'de basına yapmış olduğu açıklamasında, hem eylemi tahripkar eylem olarak görüyor, hem de "tasvip etmediğimizi İçişleri Bakanı'na bildirdik" diyerek, eylemi gerçekten de tasvip etmediklerini hiçbir tereddütle, yanlıya yer bırakmayacak bir şekilde anlatıyor, açıklıyor.

Ama, her ne hikmetse bugünkü **DİSK ağaları** gerçekleri giz-

leyebileceklerini, işçi ve emekçileri kandırabileceklerini sanıyorlar.

Dünkü **DİSK ağaları** nasıl ki işçi sınıfını oyalamaya ve satmaya çalıştıysa, bugünkü **DİSK ağaları** da aynı tavrı sergilemeye çalışıyorlar. İşçi ve emekçiler bunların gerçek yüzünü görmediği müddetçe de bu tavır sergilenenecektir.

Ancak, **DİSK ağalarının** 16 Haziran 1970'de yapmış oldukları radyo konuşması ve basın açıklamasına rağmen, ok yandan çıkmıştı, işçi sınıfı gaspedilen haklarını almak için direniyordu. Özünde bu çıkış yıllardır süren ve sürdürülen baskıya, sömürüye ve zulme karşı bir son verme çıkışıydı.

İşçi sınıfı devletin zorbalarına ve **DİSK ağalarının** teslimiyetçi ve devletçi politika ve engelleme çabalarına rağmen canla, başla direnmiş ve mücadele etmiş olsa da sonuçta şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemi bastırılmıştır.

Hakim sınıflar eylemin bastırılmasının hemen peşinden sıkıyönetim ilan ederek işçi sınıfı ve emekçi halkımızın bir bütünüyle sindirilmesine çalıştılar.

Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımızın bu yenilgiden aldığı ve alması gereken çok önemli dersler vardı. Bunlardan öne çıkanlarını maddeler halinde sıralarsak:

Birincisi; bazı dönemlerde şehirlerde ayaklanmalar olsa da bunların başarıya götürmeyeceğini, başarının şartının kırlardan

başlayıp şehirlere doğru izlenecek bir rotayla olacağını,

İkincisi; Ülkede devrimin olmasının objektif şartlarının hazır olduğunu,

Üçüncüsü; Sıkıyönetim şartlarında dahi sağlıklı bir örgütlülükle mücadelenin yürütülebileneceğini,

Dördüncüsü; Sınırlı sayıdaki aydın insana dayanılarak devrim yapılamayacağını ve devrimin kitlelerin eseri olacağını,

Beşincisi; Orduya belbağlanmanın ve ordunun devrim yapmasının hayal olduğunu,

Altıncısı; Devrimin parlamentoya belbağlayarak değil, zor ve şiddete dayanarak olacağını, 15-16 Haziran 1970 şanlı işçi direnişinin yenilgisinden dersler çıkartarak öğrenmiş oluyoruz.

Hakim sınıflar, bunalım ve krizlerinin arttığı her dönemde ezilen sınıf ve tabakalara karşı baskıcı ve saldırgan tutumlarını her zaman göstermişlerdir. Bu durum 1970'li yıllarda yaşandığı gibi bugün de yaşanmaktadır. Kendi koydukları yasalar çerçevesinde hakkını aramaya ve grev yapmaya çalışan işçilere "aşınızdın, ekmeğinzden olursunuz" diye gözdağı verilmektedir.

Ama ona rağmen bir hareketlilik sürecinin içinde olan işçi sınıfının çoğunluğu kendiliğindenci ve ekonomik talepler etrafında ve düzen sınırları içinde yürüyor, mücadele ediyor.

Bununla birlikte, çekirdek düzeyde de olsa, mücadelesini salt ekonomik-demokratik taleplerle sınırlamayan, gerçek kurtuluşun ancak siyasal iktidarı almaktan geçeceğini gören ve bu çerçevede mücadelesini sürdüren işçi sınıfımız da var. Sınıf perspektifli işçilere, devrimci ve komünistlere düşen görev ise; işçi sınıfının kendiliğindenci mücadelesine müdahale edip, onu iktidar mücadelesine yöneltmektir.

Daha önemlisi de, şehirlerdeki mücadelenin kırdaki mücadeleye destek olması için vargücümüzle çalışmalıyız. Zaferin ve kurtuluşun tek yolu budur.

15-16 Haziran direnişinin deneyimini Maoizm ile güçlendirip

15-16 HAZİRAN İŞÇİ DİRENİŞİNİN ANISINA

İbrahim Kaypakkaya'nın TÜRK-İŞ ve DİSK'i değerlendirmesi

Türkiye'de sendikalara ve bunların işçi hareketlerindeki rollerine gelince: Bugün ülkemizde işçilerimizin büyük çoğunluğunu içinde toplayan iki büyük konfederasyon vardır; TÜRK-İŞ ve DİSK. TÜRK-İŞ, işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanalize etme görevini yerine getiren bir örgüttür.

TÜRK-İŞ, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu "Truva atı"dır. TÜRK-İŞ, sermaye ile emek arasındaki günlük, küçük çapta mücadelelerde bile, sermayenin safındadır. "İşçilerin safındaki dağılıklığı gidermek, rekabeti ortadan kaldırmak yahut kısmak... İşçileri hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yükseltecek mukaveleye dayanan iş şartları koparmak" için değil, tersine, işçilerin dağılıklığını muhafaza etmek, işçiler arasındaki rekabeti devam ettirmek ve işçileri basit köleler durumunda tutmak için yaratılmıştır ve bu nedenlerle Batı'da doğan sendikalardan farklıdır. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaştığı sendikacılığı değil, işçi sınıfına finans kapitalin zorla kabul ettirdiği sendikacılığı temsil etmektedir ve işçi sınıfının sırf kendi çabasıyla ulaştığı sendikacılığın ilerici niteliğinden de yoksundur. "Emperyalizm, gelişen ekonomik mücadele bilincini kontrolü altında tutmak için, sahte demokrasibilik gibi, sahte sendikacılığı da ihraç etmiş ve işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütlerinin yoz bir biçimde ortaya çıkmasını sağlamıştır." (108)

İşçilerin kendisinden kopma ihtimali belirlediği zaman işçi haklarına, o da işçilerin baskısıyla, kısmen eğilen TÜRK-İŞ'in işçi hareketlerindeki esas fonksiyonu bozgunculuktur; grev kırıcılığı yapmak, işgal ve boykotları engellemek, toplu sözleşme masalarında işçilerin menfaatlerini satmaktır. TÜRK-İŞ kendiliğinden gelme işçi hareketlerinde "sınıf mücadelesinin filizlenmesine" dahi karşıdır. "Partiler üstü kalma" sloganı gerçekte, finans-ka-

pital taraf-
tarlılığının
maskelen-
miş adıdır.
Besbelli ki,
böyle bir
örgüt prole-
ter devrim-
ci düşünce-
nin zerresi-
nin bile işçi
saflarına
sokulması-
na karşı
duracaktır
ve durmak-
tadır. Anka-
ra'da yapı-
lan "Büyük
İşçi Mitin-
gi"nde İŞ-
Çİ-KÖY-

LÜ gazetesinin, işçilerin eline geçmemesi için, mitingin kordon altında yürütülmeye çalışılması bunun açık delilidir. Fakat gelişen işçi hareketleri karşısında TÜRK-İŞ, gittikçe gerilemektedir. Özetlediğimiz işçi mücadelelerinin bir kısmı TÜRK-İŞ'e rağmen, çoğu da TÜRK-İŞ'e karşı verilmiştir. Derby, Finfinis Branda Fabrikası, Magirus, Singer, Demir Döküm, Horoz Çivi, Yarımca Seramik, Kartal Ege Sanayi ve Gamak'taki işçi hareketleri böyledir.

İşçi sınıfımızın bilinçli mücadeleye, bilinçli yaşantıya doğru kendiliğinden uyanışı Amerikan emperyalizminin ihraç ettiği sendikacılığı ayırmakta ve işçiler ona göre daha ileri olan ve kendiliğinden dengelmeliği temsil eden DİSK'e doğru kaymaktadır.

DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden-gelme örgütlenmesini temsil eder. İşçilerin işverenlere ve hükümete karşı ekonomik-demokratik mücadelesinin aracıdır; günlük mücadelelerinde genel olarak işçilerin yanındadır. Bu yönüyle TÜRK-İŞ'e göre ileridir ve ondan ayrılır. Fakat öte yandan DİSK; işçi sınıfımızın mücadelesini, onun nihai kurtuluşunu hiçbir zaman sağlayamayacak olan, onu ideolojik bakımdan burjuvaziye köle kılacak olan, burjuvazi-

İbrahim Kaypakkaya

nin de kabul ettiği ve edeceği trade-union mücadelesi sınırları içinde, kendiliğinden-gelmeliğin bu dar sınırları içerisine hapseder. İşçilerin, mevcut düzenin sonuçlarına karşı mücadelelerini destekler, fakat düzenin tümüne karşı sonuçları doğuran sebeplere

karşı bilinçli siyasi mücadele vermesi yolunda herhangi bir çaba göstermediği gibi, bu yolda gösterilen çabalara da engel olur. **İşçilerin örgütlenmelerini, bilinçlenmelerini ve bilinçli siyasi mücadeleye girmelerini önler.**

Genel Başkan Türkler'in DİSK Kurultayı'ndaki konuşması, bu bakımdan önemlidir. Türkler şöyle demiştir; "... bazı demokratik devrimci gençler (!) bana posta koydular. 'Biz senle konuşuyoruz, ama asıl temasımız işçilerdir' dediler. Ben onun tedbirini iki sene dir aldım". Gene aynı Kurultay'da, "Biz proletarya diktatörlüğüne karşıyız arkadaşlar!.. Bizim prensibimiz demokrasidir(!)" diyerek, bilimsel sosyalizme olan nefretini de dile getiren Türkler'in "... işçi sınıfına bilinç dışardan verilmiş. Bilinç dışardan verilmez, dışardan kendi kendine gelir" demek suretiyle, Amerikan emperyalizminin bile şapkasını göğe fırlatıp ellerini çırparak karşılayacağı trade-unioncu politikanın doruğuna ulaştığını görüyoruz. Ve bütün bunlar o "güzel yüzlü sosyalizm" adına yapıyor. Evet, tarih böyle "sosyalizmler" tanıdığı ve daha da tanıyacaktır. Ama tarih, bilinçli işçilerin Türklervari sosyalistlerin (!) maskesini indirdiğine de çok şahit olmuştur

ve yine olacaktır. Ama işçilerimizin o uyanıklığa kavuşması "Türklervari sosyalizm"e karşı amansız ve şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmeden mümkün değildir. "Türklervari sosyalizm", işçi sınıfı sosyalizminin düşmanıdır, çünkü açık reformizmdir, kaba oportünizmdir, işçi aristokrasisinin ve sendikacılığı meslek edinmiş işçi bürokrasisinin "sosyalizmi"dir.

"Bürokrat, büyük bir güvenle, 'gerçekçi politikalar' yana olduğunu söyler; oportünizme düşmemiş ve işçi hareketinin temel hedeflerinden vazgeçmemiş kimselere, küçümseyerek, 'ütopyacı' ve 'ideolog' muamelesi yapar. Sosyalist hareketin temel çıkarlarını, gerici avantajlara ve bürokratik düşüncelere feda etmek; işte oportünizmin özü budur. Teori düşmanlığı da oportünizme bağlıdır. Oportünist açıdan teori, bir engel, sosyalist geçmişin başbela-sı bir gölgesi, tamamen gereksiz bir şey olarak düşünülür" (110). Türkler de "bilimsel sendikacılık" ("gerçekçi politika"nın bir başka ifadesi) uyguladığını söylemiyor mu? Yukarıya aktardığımız sözlerle açık açık teori düşmanlığı yapmıyor mu? Yöneticileri ister iyi niyetli, ister ihanet içinde olsun; bugün DİSK, proletarya içinde uzlaşıcı küçük-burjuva ideolojisinin bayraktarlığını yapan bir örgüt durumundadır(111).

Dipnotlar:

(108) Mehmet Altun, Sabetay Varol, "İşçi Sınıfımızın Gelişen Kendiliğinden hareketine dikkat edelim", TÜRK SOLU, Sayı 113.

(110) S.Göder ve Diğerleri, Sosyal Demokratların Çıkmazı, Ankara, Sol Yayınları, 1966, S.19.

(111) Sözümler DİSK içindeki proleter devrimci unsurlara değil, DİSK'e bugün hakim olan oportünizmin temsilcilerinedir. İleride söyleyeceklerimiz de yine onlardır.

Açıklama: "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı makalesinden. Dipnotlar İbrahim'in kendisine aittir.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Eleştiri- özeleştirin sınıf mücadelesindeki önemi üzerine

Emperyalist-kapitalist sistem YDD politikaları adı altında, dünya emekçi halklarına çok boyutlu, kapsamlı, derinlikli olarak saldırılmaktadır. Bu kapsamlı saldırılarda en çok önemsedığı; ideolojik boyuttaki saldırıdır. İdeolojik saldırılarıyla, kitlelerde inançsızlığı, ideolojisizleştirmeyi, teslimiyeti, örgütsüzlüğü ve kendi ideolojisini (burjuva ideolojiyi) hakim kılmayı amaçlamaktadır. Bu saldırılar emekçi kitleleri olduğu gibi, devrimci insanları, örgütlü mücadele yürüten bireyleri de olumsuz etkilemektedir.

“Niye?” sorusunu sorduğumuzda ise, olumsuz etkilenen bireylerin ideolojik, örgütsel ve siyasal olarak kendilerini donatmalarından kaynaklandığını görmekteyiz. O halde, bize düşen görev, kendimizi her yönüyle donatmak, geliştirmek, proletarya ideolojisi, ilkesi, disiplini, siyasetinden oluşan zırhı giymektir.

Önümüzdeki sürecin çok daha yoğun ve çetin geçeceği bugünden görülebilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halk her yönüyle rahatsız ve tepkilidir. Kendisine dayatılan emperyalist saldırılarla her gün daha aç, daha işsiz, örgütsüz ve öfke doludur. Bu öfkeyi, rahatsızlığı örgütlemek görevi öncelikle sınıf bilinçli işçilere, emekçilere, devrimcilere düşmektedir. Bu görevi layıkıyla yerine getirmek öncelikli olarak kendimizi örgütlemekten geçmektedir.

Bunun için de:

İdeolojik olarak; sağlamlaşma, hata ve zaafı karşı mücadele etme, değişme, değiştirme,

Siyasi olarak; araştırma-inceleme yapma, politika üretme, yanlış fikirlerle mücadele etme, yetkinleşme,

Örgütsel olarak; ilkeli, disiplinli, planlı-programlı, çalışmalı,

sevk ve idare etme konularında yoğunlaşmalı, gelişmeli ve kendimizi donatmalıyız. Marksizm-Leninizm-Maoizm’i öğrenme, dünya ve ülke olaylarını araştırma, kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme konularında çaba içerisinde olmalıyız.

Kendimizi MLM bilimiyle donatmanın, zaaf ve eksikliklerimizden arınmanın yegane yolu; eleştiri-özeleştiri mekanizmasını işletmektir.

Eleştiri-özeleştiri gelişmenin ilerlemenin önemli bir adımıdır. Yani yapıları gözden geçirmek, eksik ve yanlışları görmek, doğru olanı bulmak ve tatbik etmek bakımından önemlidir.

Peki eleştiri-özeleştiri yürütme konusundaki tutumumuz ne olmalıdır?

Birinci olarak; eleştiri-özeleştiri yürütmedeki amacın ne olduğunu belirlemek olmalıdır.

Bizim amacımız ideolojik, siyasi, örgütsel olarak MLM bilimiyle donanmak, üstlendiğimiz devrim mücadelesini muzaffer kılmaktır.

İkinci olarak; dürüst, samimi ve alçak gönüllü olmak, halka, birbirimize karşı sorumluluk duygusuyla dolu olmaktır. Ama önce dürüst olmaktır. Engels yoldaşın da belirttiği gibi; “Her şeyin başı dürüstlüktür”. Bu olmadan ne ideolojik- siyasi mücadele verilir, nede devrim mücadelesi.

Üçüncü olarak; eleştiri-özeleştiri yürütmedeki tutumumuz proletaryanın ve emekçi kitlelerin tutumu olmalıdır.

İşte eleştiri-özeleştiri yürütme konusundaki tutumumuz ana hatlarıyla bunlardır. Bu tutumu sürdürürken; **ne sekterizme** düşeceğiz, **ne de liberalleşeceğiz.** Her iki davranış biçimi de zararlı ve tehlikelidir.

Çünkü sekter davranmak; sonuçtan hareket etmek demektir.

Olayları ve gelişmeleri bir bütün içinde ele almamak, aralarındaki diyalektik bağı görmemek tek yanlı ve öznel davranmak demektir. Sekterizme düşmemek için, olayları ve gelişmeleri bir bütün içinde ele alarak, aralarındaki diyalektik bağı görerek, sebep-sonuç ilişkisine bakmalıyız. Örneğin biri tarafından eleştirildiğimizde daha ne olduğunu anlamadan hemen karşı saldırıya geçme yerine, bize yöneltilen eleştirinin haklı olup-olmadığını düşünmeli, haklıysa düzeltme yoluna girmeliyiz. Ancak böyle yaptığımız durumda hem kendi hatalarımızı görebilir, hem de başkalarının hatalarını gösterebiliriz.

Eleştiri-özeleştiri yürütmede liberal davranmak da kötüdür.

Liberal davranmak; üstünlükü davranmak demektir. Olayları ve gelişmeleri kaynağına inerek incelememek, yüzeysel yaklaşmak, kolektifin ilke ve kurallarına önem vermemek, ahbap-çavuş ilişkisini öne çıkarmaktır.

Liberalizme düşmemek için de; olayları ve gelişmeleri kaynağına inerek incelemeli, yüzeysel ve çoğu kez kulaktan dolma bilgilerle yetinmemeli, kolektifin ilke ve kurallarına göre hareket etmeliyiz. **Biri kolektifin ilkelerini ihlal ettiği zaman cesaretle eleştirmeli,** “beni yanlış anlar” kaygısını taşımamalıyız.

Görüldüğü gibi her iki davranış biçimi de halka, kolektife ve dolayısıyla devrime zarar veren davranış biçimleridir. O halde eleştiri-özeleştiri yürütürken asıl bu iki davranış biçimine vurmamak, kendimizi sürekli olarak hem sekterizme hem de liberalizme düşmemek için kontrol etmeliyiz.

Eleştiri-özeleştiri yürütme konusundaki tutum ve davranışımızı böyle koyduktan sonra şimdi de eleştiri-özeleştirin, kendimizi ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak donatmamızda ne denli önemli bir mekanizma oluşunu görelim.

Biz hepimiz burjuva-feodal toplumdaki gelmekteyiz. Pek doğaldır ki, bu toplumun bizde yarattığı alışkanlıklar, zaafı taşı-maktayız. Ancak bu alışkanlıklardan arınmak ve proletarya ideolo-

jisi ile donanmak için elimizde eleştiri-özeleştiri gibi bir silah bulunmaktadır. Bize düşen; bu silahı yerli yerinde kullanma becerisini göstermektir.

Eleştiri-özeleştiri silahını kullanırken ilk önce ideolojik zaafımıza vurmalıyız ki proleter ideolojiyle donanabilelim. Eleştiri-özeleştiri silahını ideolojik zaafımıza karşı kullanırken aslında bununla; burjuvazinin yanında mı yer alacağız, yoksa proletaryanın yanında mı yer alacağız, ezen, sömüren sınıfın yanında mı yer alacağız yoksa ezilen, sömürülen sınıfın yanında mı, işkencecinin, katilin yanında mı yer alacağız, yoksa işkence edilen, katledilen emekçinin devrimcinin, yanında mı sorularına da net cevaplar vermiş, yerimizi belirlemiş oluyoruz.

Daha başta; nerede yer aldığımızı, kimin yanında olacağımızı belirlemeden girişeceğimiz mücadelenin bir anlamı da olmaz. Bir diğer deyişle, burjuva ideolojisine karşı kafamızda savaş ilan etmeden ve proleter ideolojiyi hakim hale getirmeden girişeceğimiz devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz!..

O halde bu ve benzeri zaaflarımızı aşmak, ilkeli, tutarlı ve disiplinli bir sınıf mücadelesi vermek için, hayatın her alanında (ister sıradan sohbetlerde, ister bir iş anında, ister yolda... olsun) bıkmadan, usanmadan ideolojik mücadele içinde olmalıyız? Kendimizi gözden geçirmeliyiz. Öyle ki; “Aldığımız bir görevi ne kadar iyi yerine getirdik? Yerine getirirken ne kadar doğru yaptık, ya da ne kadar yanlış yaptık, yanlış yaptysak neden yanlış yaptık, bu bizim dikkatsiz ve ihmalkarlığımızda mı, yoksa dışımızdaki sebeplerden mi kaynaklanıyor, bir daha aynı yanlışla nasıl düşmem, en iyi nasıl yaparım” vb. soruları sormalı, kendimizi sürekli gözden geçirmeliyiz.

Burjuva düşünüş ve yaşam tarzına karşı; tıpkı savaş alanında nöbetteymişiz gibi daima uyanık ve tetikte olmalıyız. Ya da bizden, parti sırtı almak isteyen işkenceciye sır vermemek için direndiğimiz gibi direnmeli ve mücadele etmeliyiz.

Eleştiri-özeleştiri silahını

doğrultmamız gereken temel sorun budur. Yani kendimizle hesaplaşmak, proleter ideolojiyle donanmaktır.

Siyasi olarak; biz ezilen halkların ve sömürülen emekçilerin yanında yer alır ve onlardan yana siyaset yaparız. Çünkü bizim ideolojimiz, proletaryanın ideolojisidir. Bu yüzden siyasetimiz, ezilen halklar ve sömürülen emekçiler içindir.

Bize düşen; bu görüşleri kavramak, kavratmak, uygulamak, uygulatmak ve kitleselleştirmek, geliştirip, güçlendirmektir. **İkincisi;** dünya ve ülke olaylarını yakından takip etmek, araştırma ve inceleme yapmak, geneli özelle, özeli genelle birleştirmektir.

Üçüncüsü; kitleleri bu görüşler etrafında örgütlemek, "kitleden, kitleye" tespitinden hareketle onlardan öğrenmek ve öğretmektir.

Bu çalışma tarzı, siyasallaşma konusunda bizi ilerletir, araştırma inceleme yetimizi artırır ve kitlelerden-kitlelere bilgi alışverişimizi güçlendirir, canlı bir siyasal çalışmaya iter.

Bugün gerek dünyada, gerek ülkemizde, gerek kapitalist-emperyalistlerin cephesinde, gerek ezilen halkların- sömürülen emekçilerin cephesinde önemli olaylar cereyan etmektedir.

Kapitalist-emperyalist cephe, ekonomik siyasal kriz içerisinde debelenmekte, çıkış yolu olarak ortaya attıkları, neo-liberal politikalar tutmamakta, YDD'ni bir safsatadan öteye gitmemekte, bu nedenle IMF, DB gibi finans kuruluşları yoluyla borçlandırmayı dayatmakta ve "barış, demokrasi, insan hakları" aldatmacasıyla askeri gücünü kullanmaktadır.

Ezilen halklar, sömürülen emekçiler cephesi; dayatılan, özelleştirme, işsizleştirme, örgüt-süzleştirme, MAI vb. anlaşmalara karşı, demokratik, devrimci taleplerle direnişe geçmekte, silahlı çatışmalara girmektedir.

Bütün bu olupbitenler, dünyada muazzam bir devrimci durum olduğunu ortaya koymaktadır. Bu olupbitenlerin bir yansıması olarak ülkemizde de muazzam bir devrimci durum olduğunu göstermektedir.

O halde bize düşen görev;

olup bitenler hakkında kitleleri aydınlatmak ve bütün bu olup bitenlere karşı kitlelere ne yapacağını göstermek, örgütlemek ve savaşa yolunu göstermektir. Bunun için de; olupbitenleri takip etmeli, araştırma-inceleme yapmalı, "Bekle gör" anlayışı ile hareket etmemeliyiz. Mesela; YDD'nin ortaya atıldığı, neo-liberal politikaların uygulandığı, dünyanın küçüldüğü ve karşı koymanın mümkün olmadığı iddialarının bolca söylendiği bir dönemde doğal olarak; ekonomipolitiğin, emperyalizmin öğrenilmesini, okunmasını zorunlu kılmaktadır. Yine ulusal sorunla ilgili araştırma yapılmasını, kitapların okunmasını zorunlu kılmaktadır. Halk Savaşının öğrenilmesi içinde bu böyledir.

Demek ki **siyasal olarak gelişmek**, güncel ilişkin politikalar üretebilmek için;

a) Olayları ve gelişmeleri takip etmeli, araştırma ve inceleme yapmalıyız.

b) MLM klasikleri ve kolektif görüşlerini güncel olanla bağları içinde okumalı, öğrenmeliyiz.

c) Eleştirel davranmalıyız

Örgütsel olarak; bizi bir araya getiren bir dünya görüşümüz vardır. Bu, Marksizm, Leninizm, Maoizm'dir. Genelde ve özelden bizi biraraya getiren ve örgütlen-

meye sevk eden bu görüşlerdir.

MLM görüşler, "sadece dünyayı yorumlamakla kalmayıp, aynı zamanda dünyayı değiştirmek"le yükümlüdür. Bu nedenle örgütlenmeye gerek duymaktadırlar. Bizim dünyayı (emperyalist düzeni) değiştirmek gibi bir görevimiz olduğuna göre, bu görüşlerin öngördüğü biçimde örgütlenmemiz gerekiyor demektir.

Örgütlenme; devrimci mücadelenin önemli bir yanını teşkil etmektedir. İbrahim KAYPAK-KAYA yoldaşın deyişiyle; "Doğru görüşler bir kez belirlendi mi gerisi tıptı tıptı hizaya gelmez. Hizaya gelmesi için çaba harcamak, örgütlemek gerekmektedir."

İşte bu nedenle örgütlenme sorunu önemlidir. Bu bilinç, bu beceri kazanılmadan doğru bir devrimci mücadele verilemez ve kitleler örgütlenemez. O halde işe, kendimizi MLM görüşler etrafında örgütlemekle başlamamız gerekmektedir. Zira bu görüşleri kitlelere götürecektir, onları örgütleyecek olan bizleriz. **Örgütlenme işinde ikili bir görevle karşı karşıyayız. Bir yandan kendimizi kolektifin görüşleri etrafında, onun işleyiş ve kuralları doğrultusunda örgütlemek, öbür yandan kitleleri buna uygun olarak örgütlemektir.**

Çalışmalarımızda örgütsel çalışmaya, yani kolektif çalışmaya da önem vermeliyiz. Yaptıklarımızı, ya da yapacaklarımızı birlikte yapmak, birlikte tartışmak zorundayız. Bununla hem yapacaklarımızı daha seri ve verimli yapmış oluruz, hem de olabilecek hata ve zaafı birlikte tartışarak daha iyi ve daha doğru ortaya çıkarmış oluruz. Ve hem de hata ve zaafımıza birlikte çözüm yolu bulmuş, ardından ne oranda giderip gidermediğimizi birlikte denetlemiş oluruz.

Bu çalışma tarzı bizi birbirimize yakınlaştırır. Birbirimize güven duymamızı artırır. Örgütsel birliğimizi güçlendirir. Ve ruhi şekillenme birliği yaratır. Bunun için **bireyci çalışma tarzının yerine kolektif çalışma tarzını oturtmalıyız.**

Örgütlenmeyi kavrayabilmek için **birincisi; amacı iyi bilmek lazım. İkincisi; hedefi iyi bilmek lazım. Üçüncüsü; amacın ve hedefin siyasetini iyi bilmek lazım.** Bu üçünü iyi bilmek lazım ki, iyi bir örgütlenme yapılabilir. Bu olmadan ne iyi bir örgütlenme yapılabilir, ne de görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirebiliriz.

O halde örgütlenme konusunda; kolektifin ilkeleri, işleyişi, disiplini ve kararlarına sıkı sıkıya riayet etmemiz ve uygulamamız gerekmektedir.

Bu nedenle birey olarak en başta kendimizi örgütlememiz gerekmektedir. Kendimizi Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi ve siyaseti etrafında örgütlememiz ancak, kolektifin ilke, işleyiş ve disipliniyle mümkündür.

Eleştiri-özeleştirilme silahını yöneltmemiz gereken üçüncü bir temel sorun da budur! Yani kendimizi örgütlemek, MLM ilke, disiplin ve kurallarıyla donatmaktır.

Tüm bu anlattıklarımızdan şu sonuç çıkmaktadır; ideolojik olarak **sağlanmak**, siyasi olarak **yetkinleşmek**, örgütsel olarak **ustalaşmak için hiç aksatmaksızın eleştiri-özeleştirilme silahını kullanmak**, hata ve zaafılarımızı gidermek zorundayız.

İşte eleştiri-özeleştirinin sınıf mücadelesindeki önemi budur.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Asil Deri sendikası olmakta kararlı

Asil Deri'nin sendikalaşma mücadelesi her türlü saldırıya inat sürüyor. İşten atılan 42 işçiye Asil Deri'nin patronları tarafından her türlü tehdit ve sendikalarından ayrılmaları yönünde baskılar giderek artıyor.

Kayseri'nin Develi ilçesinde kurulu olan Asil Deri fabrikasında, sendikalaştıkları için 42 işçi işten atılmış ve bunun üzerine 28 Nisan günü fabrika önünde basın açıklaması yapılmıştı. İşten atılan işçilerle birlikte Deri-İş Genel Başkan vekili **Musa Servi**'nin de katıldığı basın açıklamasına jandarma saldırmış ve basın açıklamasına katılanlar gözaltına alınmıştı. Daha sonra da tutuksuz yargılanmak üzere Musa Servi ile 42 işçi serbest bırakılmıştı.

Bu olayla ilgili basın açıklamasına katılan işçilerin yargılanmasına başlandı. Develi Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya Servi ile 39 işçi katıldı. Mahkemede İlçe Jandarma Bölük Komutanı Teğmen **Veysel Fidan**, Merkez Karakol Komutanı Astsubay **Hüseyin Kaya** ve Uzman Jandarma **Çavuş Metin Büyükgöçer** tanık olarak katıldılar. Verdikleri ifade ile Servi ve işçiler, "Görevli güvenlik kuvvetlerine mukavemet"le suçlandılar. İşçilerin ise haklılıklarını yinelemeleri üzerine duruşma eksik evrakın tamamlanması bahanesiyle bir başka tarihe ertelendi.

Duruşmadan çıkan işçileri, adliye binası önünde bekleyen diğer işçi dostları alkışlarla, sloganlarla karşıladı. Ancak en küçük bir demokratik talebe bile tahammül edemeyen devletin polisi tarafından müdahale edildi. Arkadaşlarının gelmesiyle işçiler protestoyu sonlandırdılar.

Ayrıca Asil Deri fabrikasının 7 yöneticisi hakkında Deri-İş Sendikası, tehdit ve saldırılarından dolayı Develi Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

KISA HABERLER... KISA HABERLER... KISA HABERLER...

Eğitim emekçileri, okuldan okula koşuşturmalarına neden olan ve özünde esnek çalışmayı dayatan **Norm Kadro yönetmeliğini basın açıklamalarıyla protesto ettiler.** İstanbul ve İzmir'deki Eğitim-Sen şubeleri, 26 Mayıs 2000 tarihinde norm kadroyu protesto amacıyla basın açıklaması yaptılar. İstanbul'da Milli Eğitim Müdürlüğü önünde, İzmir'de ise Konak Meydanı'nda yapılan basın açıklamalarında, norm kadro yönetmeliğinin aslında eğitim emekçilerinin çalışma yerinin esnekleştirme ve özelleştirmenin bir ayağı olduğuna dikkat çekerek bu ve benzeri hak gasplarının karşısında olacakları vurgulandı.

Petrol-İş sendikası, Sabancı Holding'e bağlı Adana'daki Suni Elyaf ve Sentetik Fabrikası'nda grev başlattı. 1850 işçinin çalıştığı SASA'da grev, 16 Mayıs 2000'de fabrika önünde yapılan eylemle start aldı. İşçiler, grev pankartını fabrikaya asarken patron Sabancı Holding de işten atma tehdidinde bulundu. 27 Mayıs MHP'li Petrol-İş'in patronla uzlaşması sonucu, grevi patronun istediği gibi sonuçlandı.

Sendika hakkı için gündür direnişte olan **Fatih Ökçe ve Tuzla Tersane işçileri** ile toplu sözleşme hakkı için grevde olan **Kimya Teknik işçileri**, İstanbul Saraçhane Parkı'nda 17 Mayıs 2000'de ortak

basın açıklaması yaptılar.

DÜNYADAN

Ekvador'lu öğretmenler, neo-liberal ekonomi politikalarına karşı grev başlattı. 15 Mayıs 2000 tarihindeki greve katılan 140 bin öğretmen, ücretlerinin de iyileştirilmesini istiyor.

Meksika'da 20 binden fazla öğretmen 25 Mayıs 2000 tarihinde maaşlarına zam yapılması talebiyle grev yaptı. Polis, devlet Başkanı Ernesto Zedillo'nun konutuna doğru harekete geçen öğretmenlere saldırdı.

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kurulu Asil Çelik Fabrika'sında çalışan işçiler, fabrikalarının özelleştirilecek kuruluşlar kapsamına alınmasını 25 Mayıs 2000'de düzenledikleri gösteriyle protesto etti. Orhangazi Caddesi'nde toplanan işçiler, "Asil Çelik hal-kındır, satılmaz!" sloganı atarak PTT Müdürlüğü'ne kadar yürüdüler.

Brisa, Goodyear ve Pirelli fabrikalarında başlayan grevin hükümet tarafından yasaklanmasına tepki duyan işçi ve emekçiler, 12 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda bir araya gelerek bu uygulamayı protesto ettiler. Kartal Demokrasi Platformu'nun da aktif katılım sağladığı eylemde, IMF'ye, emperyalizme ve hücre saldırılarına karşı protestolar öne çıktı.

KESK'e bağlı sendika-

lara üye kamu emekçileri, birçok ilde düzenledikleri eylemlerle **zorunlu tasarrufların geri ödenmesini isteyerek**, sefalet ücretlerini ve sahte sendika yasasını protesto ettiler. 16 Mayıs günü İstanbul Aksaray Metro önünde biraraya gelen kamu emekçileri aynı talepleri yaklaşık 300 kişinin katıldığı basın açıklamasıyla dile getirdiler.

DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası'na üye oldukları için Cumhuriyet Gazetesinin %50 hisseyle ortak olduğu Çağdaş Matbaacılık'tan atılan 15 işçi, direnişlerinin 11. gününde gazetenin merkez binası önünde 23 Mayıs günü basın açıklaması yaptı.

Tuzla Tersanesi'nde Limter-İş üyesi işçilerin başlattıkları direniş devam ederken, Sedef Tersanesi'nde çalışan bir işçi alınmayan güvenlik önlemleri yüzünden iş cinayeti kurbanı oldu. 22 Mayıs'ta Limter-İş yöneticileri ve işçiler, basın açıklaması yaparak ölen arkadaşları için tersane önüne kırmızı karanfiller bırakarak saygı duruşunda bulundular.

31 Mayıs 2000 tarihinde, Enerji Yapı Yol-Sen üyesi kamu emekçileri ve TMMOB (Türk Mühendis Mimar Odaları Birliği) üyesi mühendisler iş bıraktı. IMF ve DB politikalarını protesto eden emekçiler, 7 Haziran'da da iş bırakacaklarını ifade ettiler.

1952 yılında Amerika'nın istihbarat örgütü CIA tarafından kurulan Türk-İş, bugün işçi sınıfına hiçbir şey vermediği gibi işçi sınıfının yükselen mücadelesinin önünde set oluşturmaktadır.

1967 yılında tabandan gelen baskı sonucu, belli sendikalar Türk-İş içerisinde ayrılarak DİSK'i kurdu. DİSK'in ortaya çıkmasıyla birlikte şanlı 15-16 Haziranlar, 1 Mayıs'a kitlesel katılım, devlet güvenlik Mahkemelerinin protesto etmek amaçlı üretimden gelen güçlerin kullanılması vb direnişlerle işçi sınıfına bazı şeyler kazandırmakla beraber, özünde düzene hizmet eder konumdan kendini kurtaramamıştır.

Türkiye'de sınıf mücadelesi 1980 yılına kadar belli bir ivme kazanmıştır. 1980 yılında askeri faşist cunta ile birlikte kazanılmış olan siyasal ve ekonomik tüm hakları gasp edilmiştir. Ve işçi önderleri tutuklanmış, göz altına alınarak birçoğu işkencelerden geçirilip, cezaevine tıkılmışlardır. 1980 yılından 1985 yılına kadar toplu sözleşme ve grev hakkı işçilerin elinden alınarak askeri cunta tarafından belirlenen komisyon tarafından toplu sözleşmeler yapılmıştır. 1987 yıllarında birçok sendikalar tekrar mücadeleler sonunda grev hakla-

İzmir'de coşkulu anma

rını elde ederek toplu sözleşmeler yapmıştır. 1980 yılında askeri darbe sonucu kapatılan DİSK, 1990 yılında tekrar açılmıştır. Fakat işçilerin ve emekçilerin hak alma mücadelesinde üzerine düşen misyonu yerine getirememiştir. İşte bizleri bunlardan ayıran yanlarımız; işçilerin, emekçilerin sermayeye karşı mücadelelerinde, kamu emekçilerinin, öğrencilerin hak alma mücadelelerinde onların yanında yer alıp,

1 Mayıs'a üretimden gelen gücümüzü kullanarak kitlemizle alanlara çıkışımızdır. 1996 Ölüm Oruçlarında yarım günlük üretimden gelen güç kullanılarak, devrimci tut-saklara destek sunulmuştur. 1998-99 yılları arasında bulunduğumuz alanda işçilerin çıkarılmasına karşı direnişi örgütleyerek çalışma alanını çadır kent haline getirerek sekiz aylık uzun direnişleri sürdürmüş, bu sürede 500 kişiyle geceli-gündüzlü

çadırlarda direnilmiştir. Jandarmasının sürekli saldırılarına maruz kalmasına rağmen gerekli sınıf tavrı konmuştur. Bu yaşadığımız pratik, politikalarımızı bulunduğumuz alanla sınırlı kalmaması ve diğer alanlara da taşınarak örgütlülüğün ete kemiğe büründürülmesinin mücadelesi içindir.

Tuzla Deri-İş'in mücadele geleneği, Komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın anma etkinliği sebebiyle, İzmir'deki emekçilerin daveti üzerine oraya da taşındı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı etkinlik coşku doluydu. Öz çabalarıyla hazırladıkları tiyatro, müzik sunuları yapıldı. DDSB adına söz alınarak, daha çok Sınıf sendikacılığının amaçları, hedefleri üzerine bir konuşma yapıldı.

Etkinlik bittikten sonra da İzmir'deki DDSB'li emekçiler, bugüne değin sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket eden Tuzla Deri-İş'in mücadele geleneği, yarattığı direnişler hakkında canlı sorular sorarak tecrübe aktarımında bulunuldu.

Biz DDSB'lilere düşen tarihsel görev, sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaştığı bugün, çabamızı ve mücadelemizi arttırmak, işçi sınıfının beklentilerine cevap olmaktır.

DDSB'li bir deri işçisi

Yurt dışında yapılan etkinlikte, komünist devrimci İbrahim KAYPAKKAYA'nın, Diyarbakır zindanlarında işkencede katledilişinin 28. yılında mücadele anısına düzenlenen 18 Mayıs'ı anma gecesine katılmaktan büyük bir mutluluk ve onur duyduğumu söylemek isterim.

İlk olarak 6 Mayıs 2000 tarihinde Lahey'e, gecenin yapılacağı yere gittik. Komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA ve devrim şehitlerinin posterlerinin asılı bulunduğu salon coşkulu sloganlarla dolup, taşıyordu. İbrahim yoldaşın mücadele anısına hazırlanan program, bu coşkulu, heyecanlı ortamda başladı.

Devrimci ağıt, devrimci tempo içerisinde sunulan programda, mesajların okunmasının ardından, tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Program yoğun olarak coşkulu izleyicilerin katılımıyla sürüyordu. Konuşmak için kürsüye çağrıldığımda şunları ifade ettim:

Emperyalist sistemin Türkiye'de uygulanan genel saldırılarda bugün açısından öne çıkan özellikle özelleştirme saldırılarıdır. Özelleştirme ile, işçi sınıfı ve emekçi halkımıza işsizlik, sendikasızlık, örgütsüzlük dayatılmaktadır. Ülkemizin yer altı ve yer üstü kaynakları emperyalistlere ve çok uluslu tekellere peşkeş çekilmektedir. Ayrıca, işçi

Yurt dışında yapılan anmalara ilişkin izlenimlerim...

sınıfının kazanılmış haklarını elinden alarak, sosyal yıkım yasası ve mezarda emekliliği dayatmışlardır. Yine emekçilerden tasarruf adı altında zorla kesilen paraları kendi kasalarına doldurmuşlardır. Emekçiler, bu denli hak gaspları yaşarken, sarı-bürokrat sendikalar ses çıkarmadığı gibi çıkan sesleri de boğmaya çalışmışlardır. Biz DDSB'li işçi ve emekçilere düşen görev, bu bürokrat sendikacılığı kırıp, sınıf sendikacılığını hakim hale getirmektir" diyerek, İbrahim KAYPAKKAYA'yı ve tüm devrim şehitlerini saygıyla andığımı ve mücadelelerinin yolumuzu aydınlattığını ifade ederek, BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER şiarıyla konuşmamı bitirdim.

Programın akışı içinde uluslararası enternasyonal dayanışma mesajları okundu. Sonra kürsüye Nepalli ve Filipinli Maoistler'in temsilcilerinin gelmesiyle ve salonda büyük bir coşku yaşandı. Gecenin tertipleycileri, özellikle komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın mücadele geleneğini kendileri için örnek aldıklarını, O'nu katledilişinin 28. Yılında enternasyonal dayanışma ile selamladıklarını söyleyerek büyük bir alkış içinde kürsüden

ayrıldılar. Gece, tüm izleyenlerin yoğun beğenileriyle sona erdi.

Hollanda da, Hollanda'lı Türkiye'li işçilerle dayanışma derneği'nde organize edilen söyleyişe katıldım. Türkiye'deki işçi sınıfının sendikal mücadeledeki durumunu, Devrimci Demokratik Sendikal Birliğin politikalarını, gelişmeleri anlattım. Tohum Kültür Merkezi'nden katılan arkadaş ise, Kültür Merkezinin faaliyetlerini, son süreçte öne çıkan F tipi Hücre saldırılarını, ne yapılmak istendiğini ve buna karşı mücadele yöntemlerini anlatarak söyleyişi bitirdik.

13.05.2000 tarihinde Bazel'deki anma gecesine katıldık. Bu gecede birçok devrimci sanatçı, halk ozanlarının ve grupların katılımıyla oldukça coşkulu ve kitleseldi. Bu gecede de yaptığımız konuşmalarla katılımcıları bilgilendirdik.

Son katıldığımız anma gecesini ise Almanya'nın Manhayım kentinde yapıldı. Bu anma gecesini de Derim'den Karadeniz'e zirveleri hedefleyen şanlı devrim yürüyüşçülerinin gösterildiği sinevizyon ile, İbrahim KAYPAKKAYA'nın mücadele geleneğini anlatan konuşmalarla coşkusunu yitirmeden devam etti. Daha sonra Nepal, Filipinler, Yuna-

nistan ve Almanya'daki devrimci, komünist dostların ayrı ayrı yaptıkları konuşmalarda, İbrahim KAYPAKKAYA'nın komünist mücadele çizgisini örnek aldıklarını ve MLM'nin 21. yüzyılda proleter devrimler çağı olacağını belirterek, sıcak ilişkilerinin ve dayanışmanın devam edeceğinin mesajını verdiler.

Burada yaptığım konuşmada ise, daha çok sınıf sendikacılığı anlayışını anlatarak, Türkiyede işçi sınıfının üzerine çöreklenmiş sarı-bürokrat-uzlaşmacı sendikal anlayışını tuzla buz etmenin tek yolunun politik iktidar mücadelesi perspektifiyle hareket eden sınıf sendikacılığı anlayışının kitleselleşmesi, kitlelerde cisimleşmesiyle aşılabileceğini, DDSB anlayışının da bu perspektifle hareket ederek başarılı olacağını vurguladım.

İlk defa katıldığım anma etkinliklerinin, gerek coşkusu gerek kitleselliği, sıcaklığı ve inancıyla beni derinden etkilediğini söylemek istiyorum. Ayrıca etkinlikleri organize eden, emeği geçen tüm dostlarımı da buradan yürekten devrimci duygularla selamlıyorum.

Yaşasın proletaryanın enternasyonal dayanışması!

Yaşasın Devrimci Demokratik Sendikal Birlik!

Birlik-mücadele-zafer!

Bir DDSB'li

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

YORUM
Mehmet Yıldız

Tarım "Reform"u kimlerin sorunu?

Ülkemizde bir süredir, tarım "reform"u adı verilen düzenlemeler yapılmaya başlandı. Hatırlanırsa mezarda emeklilik yasası da "reform" diyerek çıkmıştı. Egemenler, saldırılarını "reform" adıyla yaptıkça, emekçiler de giderek bu sözcükten nefret eder hale geliyor. **Bilindiği gibi reform, iyileştirme anlamına geliyor.** Aslında egemenler, bütün bu düzenlemeleri kendileri için bir iyileştirme olarak yaptıklarına göre, reform sözcüğünü doğru kullanıyorlar.

Emekçiler her olayda olduğu gibi temel soruyu hiç unutmamak zorundalar. Yasa; kimin için? Ahlak; kimin için? Reform; kimin için?

Tarım "reform"u denen düzenleme, şu anda hükümet, ekonomistler ve çeşitli ziraat örgütleri arasında tartışılıyor. Emekçiler tartışmanın çok içinde değiller. Bu düzenleme, en fazla köylüleri ilgilendiriyor. Ama bu, şehirlere yaşayan emekçileri ilgilendirmiyor anlamına gelmiyor. Tam tersine köylerde yaşayan emekçi kardeşleri kadar şehirde yaşayanları da ilgilendiriyor. Hem de sadece bir emekçi kardeşliği dayanışması çerçevesinde değil, doğrudan onları ilgilendiriyor. Tarım; beslenme ihtiyacımızın tamamının, giyinme ihtiyacımızın önemli bölümünün, barınma ve bilgi-iletişim (kağıt) ihtiyacımızın bir bölümünün kaynağı olan bir üretim faaliyetidir. Yani, **tarımda yapılan düzenlemeler, doğrudan bizim yaşamımızı ilgilendiriyor.** 1996 yılında Roma'da yapılan Dünya Gıda Zirvesinde bazı ülke temsilcileri **gıdanın bir insan hakkı olmasını istemişlerdi. Fakat ABD emperyalistleri, buna karşı çıkarak böyle bir kararın çıkmasını engellediler.** Onlara göre gıda bir metaydı (mal) ve piyasa koşullarıyla fiyatı belirlenmeliydi. Emperyalist dev gıda ve tarım şirketlerinin ürettiği ürünlerin fiyatını "serbestçe" belirleyebilmesini engellemek, karlarına sınır koymak söz konusu olamazdı. O yüzden, beslenme ve yeterli gıda alma bir insan hakkı olamazdı. Buna karşı-

lık, bu zirvede ABD, **"Yeni Uluslararası Gıda Rejimi"** adıyla emperyalizmin tarım politikasını sundu: NAFTA gibi bölgesel ve GATT - (WTO) gibi genel anlaşmalarla tarımsal sübvansiyonların (desteklerin) ve koruyucu gümrük vergilerinin kaldırılması? Serbest ticaret görüntüsü ve sınır tanımayan yabancı sermayenin hızlı akışı ile, ulusötesi sermayenin tarım ve gıda üretiminde daha büyük bir rolünün olacağı varsayılması. "Yapısal uyum veya istikrar programları" adıyla, sömürge, yarı sömürge ve eski Sovyet devletlerinin zorla yeniden yapılandırılması.

Emperyalist ülkelerde yağmur yağsa, bizim uşak yöneticiler, hemen şemsiye açarlar. İşte tarım "reform"u denen ve aslında tarımı ve köylülüğü çökertme programı olan bu saldırı böylece Türkiye'de gündeme geldi. Bu saldırının planı, programı aynı anda birkaç merkezde oluşturuluyor. Aynı program, IMF ile yapılan anlaşmada, Dünya Bankası'nın proje kredisi vermek için hazırladığı raporlarda, Dünya Ticaret Örgütü-WTO'nun anlaşma tasarılarında ve Avrupa Birliği'nin Türkiye raporunda karşımıza çıkıyor. Bu raporlardan en ayrıntılı olan **Dünya Bankası raporunda TC'den yapılması istenenler şöyle sıralanmıştır: Destekler: Çiftçilerin gübre, tohum, yem vb. üretim girdilerini piyasa fiyatlarıyla almaları sağlanmalıdır. Ucuz kredi imkanları kaldırılmalıdır. Ziraat Bankasının piyasa faizleriyle kredi vermesi sağlanmalı ve sonra da özelleştirilmelidir. Tüm tarımsal desteklerin yerine doğrudan gelir desteği sistemine geçilmelidir. Çiftçilerin kayıt altına alınması sağlanmalıdır.**

Fiyatlandırma: Tarımsal ithalat ve ihracatta nicel kısıtlama uygulanmamalıdır. İthalat resimleri ve KDV tarımsal ithalata yönelik tek vergi olmalıdır. Destekleme fiyatları ve alımları kaldırılmalıdır. Tarımsal ürün fiyatları dünya fiyatlarına getirilmelidir.

Tarımsal Kitler ve Kooperatifler: Tekel, Çaykur, TÜGSAŞ, TMO, Şeker vb. tarımsal KİT'ler-

den ihtiyaç fazlası **22.000 işçi işten çıkartılmalıdır.** Bu kuruluşlar piyasa koşullarına göre yeniden yapılanmalı ve şirketleştirilmelidir. Tarımsal KİT'lerin, bir kısmı derhal, diğerleri orta vadede özelleştirilmelidir. Tarım satış ve kredi kooperatifleri özertleştirilmeli ve özel imtiyazları ortadan kaldırılmalıdır.

Dünya Bankasının bütün bu istekleri ülkemizde birer uygulamaya sokulmaktadır. Özelleştirmeler ve kooperatiflerin çökertilmesi gündemdedir. Destekleme alımları zaten çok azalmıştır. Fiyatlar, IMF'nin isteği doğrultusunda % 25 artımla belirlenmiştir. Desteklerin kaldırılması için tasarılar hazırlanmıştır.

Doğrudan Gelir Desteği denen bir proje, 3 pilot bölgede uygulamaya konulmuştur. Burada doğrudan gelir desteği denen kandırma-cadan da söz etmek gerekiyor. **Ucuz gübre, düşük faizli kredi, destekleme alımı gibi desteklerin kaldırılarak çiftçilere arazi büyüklüğüne göre doğrudan para verilmesi savunulmaktadır.** Şu anda belirlenen miktar dekar başına 5 dolardır ve 195 dekara kadar bu paranın verilmesi öngörülmektedir. **Yapılmak istenen şudur: Destekler, kaldırıldıktan sonra, bunun yerine bir süre az bir para ödenecek ve sonrasında bu para da giderek kaldırılacaktır.** Bu taktiği bir çok kez yaptılar. KDV konulduğu zaman güya emekçilerin mağduriyetini önlemek için vergi iadesi uygulaması başlatıldı. Emekçiler yaptıkları harcamaya göre kendi ödedikleri gelir vergisinden bir miktar iade alıyorlardı. Yani KDV'den herhangi bir iade söz konusu değildi. **Ancak bilindiği gibi iktidarlar, KDV oranlarını artırdılar ama gelir vergisinden yapılan iadeyi azalta azalta kuşa çevirdiler. Tarımda da benzer bir taktik izlenecek. Bütün bu planlananlar yapılırsa ne olacak? Tarımın dünya üzerindeki ticaretini kontrol eden dev şirketlerin ürünlerinin ithalata artacak. Hormonlu, genetik ve kimyasal müdahaleli, bu ürünlerin üreticisi emperyalistlerle reka-**

bet edemeyen, aldığı yüksek faizli kredileri ödeyemeyen köylülerin bir kısmı kendi toprağında bu şirketlerin verdiği, tohum ve gübreyle üretim yapan ve ürün karşılığı ücret alan taşeronlar haline gelecek veya bir kısmı ise topraklarını satacak ve şehirlere yığılacaktır. Dünya Bankası raporunda da bu gerçeği görmek mümkündür. **"Reformların doğal sonucu bazı arazilerin birleşmesi olacaktır ki bu da arzulanan bir sonuçtur. Çünkü daha verimli üretim sağlayacaktır."** Bu birleşme bir kolektifleşme biçiminde olmayacağına göre, büyüklerin, rekabet edemeyen küçükleri yutması biçiminde olacaktır. Bunu Dünya Bankası uzmanı John Nash da onaylamaktadır: "Küçük çiftliklerin işletmecileri çiftçi olarak kalamayabilirler ama bunlar doğrudan destek programının hedefi olduklarından güvenlik ağının dışında kalmayacaklardır." Giderek bu arazilerin kimin eline geçeceği, Koç'un GAP bölgesindeki arazi alımlarına ve 1999 sonunda ABD'li dev tarım tekeli, Cargill başta olmak üzere GAP bölgesini görmeye giden emperyalist şirketlere bakarak söylenebilir. **Büyük şehirlere yığılan köylü yığınları işsiz orduları olarak sefil olurken, mevcut emekçilerin de sendikası, sigortasız, esnek, sağlıksız, tehlikeli ve sefalet ücretine razı olarak çalışması için tehdit olarak kullanılacaklar.** İthalatın artması ve tarımın kontrolünün emperyalist şirketlere geçmesi sonucunda sağlığa zararlı olduğu konusunda pek çok araştırma olan gıda ürünleri piyasayı dolduracak ve sağlıksız beslenme artacak. Tarım sorununda da görüldüğü gibi bir avuç emperyalist ve onların ülkelerde borazanlığını yapanlar dışında emekçilerin ve yoksulların çıkarları ortaktır. Bu yüzden dünyanın neresinde bir emekçi, saldırıya uğrasa kendimize yapılmış gibi hissetmeliyiz. Tarım "reform"u denen saldırı da sadece köylülere değil hepimize yapılmaktadır ve ancak hep beraber mücadele edersek püskürtebiliriz.

Sen neredeysen oradayım ben de

Ey kanımı içen canı ve
açlığa iten beni
Sen neredeysen oradayım ben de
Ama yanında değil, tam da karşında
Bekliyorum seni ezmenin vaktini
Yumruğum bir balyoz gibi, kuvvetli

Sen büyüdükçe ben de büyürüm
Sen küçülürsün ben yine büyürüm
Kaçış yok bunun anla artık

Sen kanımı emdikçe
Tazelenir yeniden kanım
Ve öldürdükçe beni sen
Ben artarak doğarım

Benim uykunda
yakana yapışan korku
Sen yarattın beni biliyor musun
Ölümün olayım diye
Sen neredeysen oradayım bende
Yediğin lokma içtiğin suda
Bastığın toprakta ben varım
Ben yaptım bu yapıları
Dağ benim, deniz benim, gök benim
Ben yarattım her şeyi
Tüm güzellikleri ve tarihi

Sen neredeysen oradayım ben de
Her baktığında beni
göreceksin tepende
Çırpındıkça batacaksın batağa
Çaban boşuna
Yavaş yavaş geliyorum seni ezmeye
Ve seni tarihin çöplüğüne gömmeye

Bu düzenin iki koşulu var. Biri sömürücülerle birlikte olup halkını sömürmek. Diğeri sömürücülerin karşısına dikilip, onları altetmek. Orta yolu yok bunun susmak mı? Susmakla bir avuç kan emicinin yanında olmak arasında fazla bir fark yok. Ben nerede olduğumu biliyorum artık. Sizin gibi güzel bir aileyle birlikte olmanın sevincindeyim. Hoşçakalın

DENİZ

“Militarizme hayır!” şiarı ancak sınıf savaşımının içinde anlamını bulur

“Biz Marksistler, her türlü savaşın gözü kapalı karşıtı olanların sınıfına dahil değiliz. Diyoruz ki; bizim amacımız, sosyalist bir toplum sistemine ulaşmaktır. Bu sistem insanlığın sınıflara ayrılmasını, insanın insan, bir ülkenin başka bir ülke tarafından sömürülmesini yok ederek eninde sonunda savaş olacağını da ortadan kaldıracaktır. Ama bu sosyalist toplum sistemini kurma savaşında her ulusun içinde sınıf savaşımının sürdüğü koşulların, çeşitli uluslar arasında bir savaşın çıkmasına neden olabilecek ortamı hazırladığını görüyoruz. Bu nedenle devrimci savaş olasılıkları yani sınıf savaşımından doğan savaşları, devrimci sınıfların verdikleri savaşları reddetmeyiz ve yadsımayız.” (V.İ.Lenin, **Sosyalizm ve Savaş**)

İnsanlık tarihindeki savaşlar iki bölümde incelenir. Bunlardan **birincisi** haklı, meşru ve ilerici savaşlar; **ikincisi** ise haksız ve gerici savaşlardır. İlerici ve meşru savaşlar ezilenin ezene, sömürülenin sömürüne karşı verdiği tamamıyla haklı ve desteklenmesi gereken savaşlar olurken; gerici savaşlar ya burjuvazinin kendi sözde adaletini sağlamak ya da sahip olamadıkları veya aralarında paylaşamadıkları toprakları paylaşmak için yapılan savaşlardır.

Tarihin hiçbir döneminde devrimciler, sosyalistler bu haklı ve meşru savaşları reddetmemiş ve hatta bizzat içinde yer almışlardır. Kan dökülmesi, insanların acı çekmesi, ölümlerin yaşanması tüm bunlar savaşların kaçınılmaz sonuçlarıdır. Ancak savaşlar tüm insanlığın kurtuluşu gibi yüce bir amaç için veriliyorsa, tarihsel olarak haklı ve meşru savaşlarsa bu kaçınılmaz sonuçların varlığı bu meşru savaşların aydınlığına ve haklılığına asla gölge düşüremez. Kaldı ki dünyanın vahşi bir şekilde sömürüldüğü, hergün milyonlarca insanın açlık, susuzluk ve sefalet içinde kıvrandığı, yarı-sömürge, gelişmemiş ülkelerin kobay gibi kullanılarak kimyasal silahlarla zehirlendiği, emperyalist ülkelerin çıkarları uğruna çıkarılan savaşlarda binlerce, onbinlerce masum insanın, çocuğun can verdiği bir sistemde **bunca vahşete dur demek ancak ve ancak savaşmaktan geçer**. Zaten “emperyalist savaşlara hayır” demek ve “militarizme boyun eğmemek” anlamını ancak sınıf savaşımının içinde bulur. Çünkü bizim savaşımız akan kanın, gözyaşının zulmün, acının devamı için değil, son bulması içindir. Ve bugün militarizmin, savaşların son bulmasını yürekten istemek, sınıf mücadelesinin, sınıf savaşımının haklılığı-

nı, gerekliliğini kavramaktan geçer. Bu anlamda vicdani redcilerin askere gitmeme çağrısı vahşi, kan emici emperyalist savaşlara kan taşımama noktasında bir ilerilik taşısa da **tüm savaşlara gözü kapalı bir şekilde hayır demek bilimsellikle bağdaşmayan bir yaklaşımdır**. Haklarını isteyen işçilerin, emekçilerin meydanlarda coptan geçirildiği, panzerlerle ezilmeye çalışıldığı; evlatlarını arayan anaların yerlerde sürüklendiği; Türkiye Kürdistanı’nda insanların evlerinin yakılıp yıkıldığı, zorla göç ettirildiği; kadınların sokak ortalarında tecavüze uğradığı; depremzedelere yardım dağıtanların karakollarda işkenceye maruz kaldığı; bir gecede on devrimci ve komünist tutsağın paramparça edildiği; insanların hücrelere atılarak düşüncelerinden arındırılmak istendiği bir ülkede ve sistemde yaşıyoruz.

Bu gerçekler bize sınıf savaşımını kabullenmeyi ve içinde yer almayı dayatıyor. Bugün emperyalist savaşların gerçekten son bulmasını istemek haklı savaşların içinde yer almaktan geçiyor. Tıpkı Mao yoldaşın dediği gibi; “Biz savaşın yok edilmesi tarafıyız. Biz savaş istemiyoruz. Ama savaş ancak savaşla yokedilebilir. **Ortada tüfek kalmaması için tüfeğe sarılmak gerekir.**”

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Yeni Dünya Düzeni ve Sendikalar- II

“Sınıf çelişkileri ortadan kalıyor.”, “Toplumsal uzlaşma dönemi başladı.”, “globalleşme-küreselleşme”, “karşılıklı bağımlılık”, “Marksizm’in sonu”, “eylem-mücadele yok, uzlaşma var” vb. söylemler ülkemizde de egemen sınıfların, onların kalemşörlerinin “uzman”larının dilinde uzunca süredir söylenip duruyor. Bunları söyleyenler birçok demagoji ve çarpıtmalarla sosyalizmi yerin dibine batırıp kapitalizmi ve emperyalizmi kutsuyorlar. Son varılacak noktanın kapitalist sistem olduğunu pompalayarak beyinlere şırınga etmeye çalışıyorlar. Sadece burjuvazinin has kalemşörleri değil bu teraneleri yineleyenler; işçi sınıfı cephesinde sınıf işbirlikçisi, düzenin sac ayağı konumunda bulunan sınıf düşmanı kimi sendikacılar da, sözüm ona sosyal adaleti savunan sosyal demokratlarda aynı kulvarda buluşuyorlar. Burjuvazi her ne araçla ve yöntemle ne kadar saldırırsa saldırısın, eğer emek cephesi bölünüp parçalanmaz ve içinden buna destek çıkmazsa bunda asla başarılı olamaz. Oysa, yaşanan süreç burjuva-feodal sınıfların saldırıları karşısında bu “içimizdeki” emek düşmanlarının teslimiyet göstererek uzlaşma içine girip sınıfa ihanet etmeleri sayesinde başarı kazandığı bir süreç olmuştur.

Yıllardır sendikalar egemen sarı, bürokratik sendikacılığın işgali altındadır. 12 Eylül AFC’sına (Askeri Faşist Cunta) karşı tavrından başlamak üzere cunta hükümetine bakan vermesi, sendika ve iş yasalarını patron ve ağaların beklenti ve isteklerine uygun, sınıfın çıkarlarına ters çıkarılmasına, grev yasakları, hak gasplarına sessiz kalınması, burjuva-feodal, faşist-militarist, gerici-yobaz partilerin arkasına sınıfı takmaya

çalışıp, emekçi kitleleri düzenin kuyruğuna yedeklemeleri, sınıfın mücadelesini kırarak dalgakıranlar haline gelmeleri, hükümetlerle uzlaşmaları, sınıf mücadelesinin gelişimini engelleyen olgulardır. Bu sendikaların Ekonomik Sosyal Konsey (ESK), “sivil insiyatif” gibi emek düşmanı oluşumların içinde yer almaları ve daha da çoğaltılabilecek uygulama ve pratikleri nasıl bir ülke tablosu ile karşı karşıya kaldığımızı gözler önüne sermektedir. İşte bu tablo “Yeni Dünya Düzeni” (YDD) kavramının ne kadar etkin ve geniş boyutlu olduğunu özellikle sadece ülkeleri, hükümetleri değil, sendikaları da bir cendere içinde tutarak kuşatma altına aldığını göstermektedir. YDD’ni oluşturma ve yerleştirme yönündeki saldırılar bütün Demokratik Kitle Örgütleri’ni hedeflemektedir. Muhafiz kesimlerin zapturapt altına alınmış bir tablonun yaratılması bu süreçte özellikle sendikal harekette kendisini ve etkisini göstermiştir...

YDD uygulamaları 12 Eylül AFC’den bu yana sınıfa ve emekçi halka yönelik saldırılar ağırlıklı olarak bu yönlü olmuş ve emekçi halk yığınları, işçi sınıfı, sendikalar, demokratik örgütleri üzerinde tahakkümün sağlanması hedeflenmiştir. Toplumun bütün ezilen katmanlarına yönelik geliştirilen saldırılar bugün sınıfın sosyal güvenlik hakları, emeklilik, sendikal kazanım, toplu sözleşme, grev, direniş gibi haklarına yönelik olarak yoğunlaşmaktadır. Cezaevlerinde toplu katliamların gerçekleştirilmesi, hücre tipi cezaevleri yaygınlaştırılarak sınıfın öncü güçlerinin tabutluklarda yok edilmeye çalışılması, çetelerin yaygınlaştırılarak toplumun terörize edilerek korkutulup, susturulup, pasifize edilip

etkisizleştirilmesi, ulusal hareketin teslim alınması ve özelleştirme, taşeronlaştırma, tahkim vb. düzenlemelerle yasal açıdan sağlama alınıp boyutlandırılması YDD’nin ülkemiz boyutundaki yansımalarını gözler önüne sermektedir.

YENİ DÜNYA DÜZENİNE SENDİKALARDAN DA DESTEK VAR?

Sendikaların başına çöreklenmiş olan sınıf düşmanı bürokrat sarı sendikacılar, başını ABD’nin çektiği Yeni Dünya Düzeni’nin ülkemizdeki has uygulayıcıları olageldiler. Kendi menfaatlerinin gerektiği durumlarda tıpkı milletvekilleri gibi ağız ve güç birliği ederek egemenlerden yasal zırh talep eden bu satılmışlar; sınıfın kazanımlarının gaspına yönelik saldırılar karşısında sınıfı sermaye güçleri karşısında dağınık, örgütsüz, parçalı, güçsüz, pasif konumda tutarak etkisizleştirmişlerdir. Bu gerçek TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ konfederasyonları için aynı oranda olmasa da esasta söz konusudur. Yoğun örgütsüzleştirme, üye ve güç kaybı, taşeronlaştırmalarla, hak kayıpları, yetki düşürmelerle kan kaybına uğrayan-uğratılan sınıfın, sendikal cephesi önemli ölçüde marjinalleştirildi ve düzenin kuyruğuna takıldı. Bu durum sınıf içinde önemli sonuçlar yarattı: Sendikalara güvensizlik, mücadeleden ve örgütlülüğünden kaçma, sorunlara duyarsızlık ve ilgisizlik, dini gericiğin sınıf içinde yaygınlaştırılmasıyla kadercilik önemli oranda geliştirildi. Özellikle genel hizmetler işkolunda sendikalar arası örgütlenme rekabeti (!), **Toplam Kalite Yönetimi** adı altında sınıfın parçalara ayrılması giderek sınıf cephesinden uzaklaştırılması Yeni Dünya Düzeni’nin

sonuçları olarak şekillenmiştir.

Sadece bunlar mı? Emperyalist tekeller ve komprador burjuva sınıfı, işçi sınıfını her türlü saldırı ve hak gaspı ile cendere içine sokup kuşatırken, sendikaları da yasal düzenlemelerle, gözaltılarla, rüşvetlerle, bunların yetmediği durumda sınıf çıkarlarını gözetmede öne çıkan sendika ve işçi önderlerini katletmekle cendere içinde tutmaktadırlar. Gözaltılar, zindanlar, işkenceler devrimci, demokrat, sosyalist sendikacılar için geçerli olan kavramlardır. Süleyman YETER’in katledilmesi, onlarca sendikacının gözaltına alınıp zindanlara tıkmaması, sürgünlerle tehdit edilmesi hatta sürgün edilmesi Yeni Dünya Düzeni’nin ülkemizde yerleştirilmeye çalışılırken hedeflerini oluşturmaktadır.

Bütün bunlar, sınıfın kendi haklarına, kazanımlarına karşı kayıtsız kalmasını sağlayamaz, sağlayamayacaktır. Bunlar yaşanırken, sınıfın yer yer devrimci, demokrasi güçlerinin önderliğinde, **esas olarak kendiliğinden gelişen** mücadelesi patronların heveslerini kursaklarında bırakmaktadır. Sınıfın merkezi önderliklerinin uzlaşmacılığı, teslimiyetçiliği ve sınıf işbirlikçiliğine karşı tabandan ortaya çıkan muhalif odak, birlik ve platformlar bugünden yarına geleceğin müjdecisi olmaya aday konumdadırlar. Bugünlerde şekil alan yerel emek platformları gibi, yerel, bölgesel platformlar, DDSB gibi birliklerle sınıf mücadelesi, hak gasplarına karşı mücadele, yeni kazanımlar elde etme ve mevcutlarını korumayı sağlayacak dinamikleri oluşturacaktır. Yeter ki; sınıf çıkarları kişisel ve grupsal çıkarların önüne alınarak hareket edilsin. Buna her zamankinden fazla ihtiyaç vardır...

15-16 Haziran direnişinin deneyimini Maoizm ile güçlendirip

Türkiye'de eğitim bilimsellikten yoksundur

Yaşamsal bir kavram olarak eğitim, insanlığın var oluşuyla ortaya çıkmıştır. İnsanlığın ilkel çağında ilk ortaya çıkış amacı; insan topluluğunun doğal ihtiyaçlarını karşılayıp, onun doğaya karşı mücadelesini ve var olma savaşını sürekli kılma yönlerini taşımıştır. Yani o zamanlar eğitimin temel çerçevesi insanlığın doğayla mücadele ve yaşam pratiğinden elde ettiği deneyimi işlemek ve aktarmaktı. Daha sonraları toprağın ve üretim araçlarının belli bir zümrenin eline geçmesiyle bu zümre, toplumu ekonomik açıdan yönlendirdiği gibi, eğitime de damgasını vurmuştur. Toplumda genel olarak sınıfların, özel olarak mülkiyeti elinde tutan bir egemen sınıfın oluşumuna tekabül eden bu dönemde, eğitim ve birçok şey o egemen sınıfın ayrıcalığı ve çıkarları doğrultusunda şekillenmeye başlamıştır. Eğitimin içeriğinden yararlanan egemen sınıf olduğu gibi, örgün eğitim hakkından yararlananlar da o sınıf içindekiler olmuştur.

Marx "İş, her şeyden önce insan ile doğa arasındaki bir süreçtir. İnsanın doğa ile madde alış-verişini kendi faaliyeti ile başlattığı, kuralladığı ve denetlediği bir süreçtir. İnsan, doğa maddesinin karşısına bir doğa gücü olarak çıkar. Doğa maddesini kendi yaşamına yararlı bir biçimde elde etmek için kendisinde bulunan doğa güçlerini, kollarını, bacaklarını, kafa ve ellerini harekete geçirir. Kendi dışındaki doğayı bu hareketleriyle etkiler ve değiştirirken aynı zamanda kendi doğasını da değiştirir. Böylece kendisinde uyuklamakta olan potansiyel güçlerini geliştirir" der.

Bilgi edinmek ise **maddî üretim, bilimsel deney ve sınıf savaşımında** elde edilir. Bilginin sınıf mücadelesi üzerinde büyük etkisi vardır. Keza üre-

timde bilgi şarttır. Toplumun gelişmesinde, refah ve üretim düzeyinin artmasında bilginin önemi büyüktür. Bilgi pratiğin aynası olmalıdır. Bir insan bildiklerini pratiğe yansıtmasa bunalır. Bu yüzden teori ve pratik birbirini bütünlemelidir. Maddî üretim faaliyeti içinde insan doğa olaylarını, doğanın özelliklerini, yasalarını, kendisi ile doğa arasındaki çelişkileri yavaş yavaş anlamaya başlar. Üretim faaliyeti olmaksızın bu bilgilerin hiçbiri elde edilemez. Sınıf savaşımı, bilim-sanat gibi tüm faaliyetleri içerir.

İnsan toplumunun gelişmesinin ve değişmesinin olmazsa olmaz koşullarından biri de bilgi birikiminin aktarılma sürecidir. Yani eğitimin varlığıdır. İnsan insanlaştıran, hayvandan ayıran özelliği üretim faaliyeti- dir. Eğitimi sosyal yaşamdan ayırmak, içini boşaltmak anlamına gelir ki, bu gün hakim sınıfların verdiği eğitimin özünü oluşturan da budur. Soyut bilgi hamallığıyla "eğitim insan içindir" ya da "eğitim üretim içindir" gibi bir ikileme düşmek yanlıştır. Bunları birbirinin karşısına getirmemek gerekir. Zira eğitim hem insan içindir, hem de onun bir faaliyeti olan üretim içindir. Eğitimle amaçlanan toplumsal gerçeklerin birey tarafından kavranmasını sağlamak ve bireyin bu toplumsal yaşam içindeki yerinin; görevinin, hak ve sorumluluklarının bilincine varmasına katkı sunmaktır. Mao'nun deyişiyle bizler insanlara balık tutup vermiyiz, eğitimle nasıl balık tutulacağını kavratmalıyız. Birey olarak kendi gücüyle ayakta kalmanın ondan da öte yaşama mücadele etmenin başka yolu yoktur.

Türkiye yarı sömürge, yarı feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir. Eğitimin merkezileştirilmesinden bu yana oluşturulan eğitim politikası hem em-

peryalistlerin, hem de yerli iş birlikçilerinin çıkarlarına tam hizmeti eksen almıştır. Bir taraftan dünya emperyalizminin ve burjuvazinin istediği tarz insan tipi yetiştirilirken, diğer yandan kafalar dar milliyetçi-şovenist ve bilimsellikten yoksun şekillendirilmiştir.

Eğitimin tüm kurumları içeriğine bağlı olarak gerici-faşist kadrolaşmanın yatağı haline getirilmiştir. Yukarıdan aşağıya yerleşik kuşatmanın kendisi, doğrudan eğitim programlarına ve işleyişine yansır. İdareler merkezi eğitim politikasının gerici-faşist uzantıları olarak orta öğretim ve yüksek öğrenim gençliğinin her türlü hak arayışının önünde baskı ve şiddet uygulamayı asli görev edinirler.

Türkiye dahil olmak üzere Orta Doğu ülkelerindeki öğrenim, bağımsız düşünce ve inceleme gücüne değil, belleğe ve gerekli-gereksiz birçok şeyi ezberlemeye dayanır. Bu yönden öğrenciler bir bilgi demeti elde etmekten, bunu akılda tutmaktan ileri gidemez. Yeni problem ve fikirlerle başa çıkacak bir araç ödevini görebilmesi için beyinlerini geliştiremezler. Aynı zamanda otoritelere, öğretmenlere ve ders kitaplarına itaat etme zorunluluğunu öğrenirler. Oysaki öğretmenlerce ve ders kitaplarınca ileri sürülen görüşlerin tartışılması normal karşılanmalı ve bu zorunludur da. Bu davranış bağımsız ve incele-yici, eleştirici bir kafanın gelişmesine olanak hazırlar. Bilimsel olan da budur.

Eğitimin genel amacı; yaşama sevincini içinden duyar, doğruları kuşun ötüşünce rahat söyler, yiğit, korkuları içinden yenmiş, duyarlı, dünyaya, yaşama bilimsel açıdan bakan bireyler olduğuna göre, başarı ve uyum da düzeninin doğal sonucu olmalı.

Doğa, insan sevgisi, sorumluluk duygusu gelişmiş bir öğ-

rencinin ilgileri, ilişkileri, davranışı da sağlıklı olacaktır. Gerçek disiplin başkalarının koyduğu kurallarla değil, kişinin kendi benliğinin özgünlüğüyle yaratılır. Eğitimde sevgi, anlayış, yakınlık besin kadar önemli gereksinimlerdir. Şiddetin, baskının, cezanın öğrenmeyi güçleştirdiğini, kişiliği bozduğunu araştırmalar da göstermiştir. Zora dayanan düzen çabuk yıkılır. Korku, ceza nefret tohumları saçıcı, suça itici davranışlardır.

"Çocuğun renkli dünyası, tatlı düşleri ve bilgisizliğiyle, büyüklerin, yeni toplumun karanlık, acılı dertleri ve katı gerçekleri arasında bir köprü olmalıdır. Çocuk bu köprüden bilinçli ve aydınlanmış olarak geçmelidir. Çocukları temelsiz umutlardan kurtarmalıyız. Çocuğu temelsiz, yalancı umutlardan koparıp, onun yerine toplumsal gerçeklere dayanan ve onlara savaşmayı öğreten bir umudu aşılama gerekir" der S. Behrengi.

Bugün Türkiye'de bütün eğitim "sınav" endeksli eğitime dönüşmüştür. Bireysel farklılıkları gözetmeyen eleyici bir yapıya sahiptir. Öğretilen bilgilerin büyük bir bölümü ezberle dayalı ve yaşamla bir ilgisi yoktur. Oysa uygulanmayan bilgi boş ve lüzumsuz bilgidir.

Bizlere düşen görev, öğrenci sorunlarıyla, toplumsal diğer sorunların içiçeliğini, bu sorunların, insanın insan tarafından sömürsünü temel alan kapitalist-emperyalist sistemden kaynaklandığını, ortak sorunlarımızın ancak sınıfsız, sömürsüz bir toplum düzeni kurulduğunda, yani sosyalist düzen ve sonrasında çözüme ulaşacağını anlatıp, kavratmaktır. Bunun ötesinde, çocukların kurtuluşunun da ancak insanca yaşanan, sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir toplumda gerçekleşebileceği unutulmamalıdır.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Haber-Sen İstanbul Yakası Şubesi'nin 3. Olağan Genel Kurulu'ndan izlenimler...

1989 Bahar eylemlilikleriyle direnişe geçen işçi sınıfıyla birlikte bu sınıfın müttefiki **Kamu Emekçileri** de 657 zırhını delerek, alanlarında önemli bir boşluk olan sendikal mücadeleyi başlatmış oldular. Öne çıkan tek şey grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar mücadelesinden taviz verilmeden bu mücadelenin yürütülmesiydi. Özellikle '90-'95 yılları birtakım eksiklik ve hatalarına rağmen, kamu emekçileri açısından çok önemli gelişmelere sahne olmuştur. Bu süreçte birçokşey demokratik ikna yöntemlerine başvurularak, gönüllülük temelinde yürütülüyordu. İşyeri temsilcilikleri öne çıkıyor, belirleyici olmasa da iş yeri komiteleri oluşturuluyor, işyeri ve sendikal hareketin sorunları bu araçlar vasıtasıyla tartışılıyor, bu tartışmalar ekseninde yeni yeni çözümler üretiliyordu. Bu dinamik yapı, sendika yönetimlerine ivme kazandırıyor, demokratik rekabet işleyişe damgasını vuruyordu. Gelişen militan sendikacılık, özellikle '95 ortasından itibaren yerini reformist sendikal anlayışa bırakmaya başladı. Sendikalarda devrimci-demokrat insanların yönetimlerden tasfiye süreci başlatıldı. Dargrupçu bakışlar, yöntemlerde kelle hesabı yapmaya başladılar. O dinamik yapı, yerini reformizmin hantal işleyişine evirilince de sendikal hareketin önü tıkanmaya, hak alıcı, fiili-meşru mücadele tarzı, reformizmin doğasına uygun olarak şekillenmeye başladı. Altyapısı oluşturulmadan, popülist bir yaklaşımla iş kollarında oluşturulan kof birleşmeler, beklenenin aksine güçlenmeyi değil

üye kayıplarıyla birlikte güç yitimine de yol açtı.

Yaşanan bu olumsuz gelişmeler, haberleşme işkolunda etkin olmaya başladı. Kamu Emekçileri içinde önemli bir yeri olan Haber-Sen'de gelişen sakat anlayıştan nasibini aldı ve örgütlülüğe önemli darbeler vuruldu. Bugün örgütlenme gerileme dönemini yaşıyor. İşyeri toplantıları yapılamıyor. Bırakalım örgütlülüğe katılmaları, mevcut üyeler dahi korunamıyor. **6-7 bin olan İstanbul örgütlülüğü, şimdi 2 binlerin altına düşmüştür.** Elbette bunun çeşitli sebepleri vardır. Manzaranın bu hale gelmesinin asıl sorumluları mevcut sendikal anlayışlardır. İşte grupçu yaklaşımın sonuçları...

Buradan tüm siyasi anlayış-

lara çağrıdır: Herkes şapkasını önüne koyup iyi düşünmeli. Gerçekten çalışabilecek, üretebilecek, çalışanların sorunlarını irdeleyen, çözüm üreten, işyerleriyle bütünleşen, bu bütünselliği hak alıcı eylemlerle birleştirebilecek bir sendikal anlayışı hakim kılmalıyız. Aksi takdirde var olan ve de varolacak saldırıları püskürtebilmemiz olanaklı değildir.

Haber-Sen İstanbul Yakası Şubesi'nin 7 Mayıs 2000 tarihinde yapılan 3. Kongre'si, ne yazık ki orta yolcu bir mantık çerçevesinde yapılmıştır. Bu mantık üst örgütlenmelerde de hakimdir. **Ne şiş yansın, ne kebab yaklaşımı ancak ve ancak patron-ağa devletin işine yarar.** Kongreye 134 de-

lege katıldı ve 122 delege oy kullandı. Zaten eylemlerin de protokol eylemlerine dönüştürülmesi ile kongreler de protokol kongrelerine dönüştürülmektedir. **Bu kongrede de sorunlar ve çözüm yolları tartışılmadı. Sanki ortak güllük gülistanlıkmiş gibi bir hava estirildi. Oysa haberleşme işkolunda birçok saldırı ile karşı karşıyayız. Yaşamımızı karartmaya yönelik özelleştirme çalışmaları olanca hızıyla devam etmektedir.** Bu çerçevede sürgünler ve faşist kadrolaşmalar yaşanmaktadır. Şubemizin 3 bine yakın olan üye sayısı 650'ye düşmüştür. Mevcut yönetim de bunları biliyor ve kongrede tüm bileşenlerle ortak hareket edilmesi gerektiğini söylüyordu. Fakat kongre salonuna girildiğinde durum hiç de böyle olmamıştır. "Benden olsun da çamurdan olsun" pragmatik anlayışına işlerlik kazandırılmıştır. Kongreden bir önceki kongrenin fotokopisi ile çıkmıştır. İsteğimiz ve çabamız odur ki; önümüzdeki günlerde yapılacak Genel Merkez Kongresi'ne bu anlayış hakim olmasın. Eğer böyle olursa Haberleşme işkolunda onarılması zor arızaların oluşması kaçınılmazdır. Bu anlayışı şimdiden reddediyor, tüm PTT çalışanlarını kucaklayan, onların ekonomik-demokratik haklarını grup çıkarlarının üstünde gören, dürüst, onurlu, üretken, sınıf sendikacılığı perspektifiyle çalışacak bir yönetimi oluşturarak zafere ulaşacağımızı düşünüyorum.

DDSB'li bir Haber-Sen emekçisi

Merhaba dostlar...

Kamu çalışanları sendikalarına çöreklenen reformist anlayışların KESK'i nasıl bir yapıya soktuğunu görüyoruz.

Bu anlayışlar; teslimiyetçi, bürokratik, sendika anlayışlarıyla yeni TÜRK-İŞ'ler, yeni sendika ağaları yaratma peşindeler. Bu anlayışlar; sendikaların yönetimlerine gelebilmek için her türlü dedikodu, kurnazca kafakol ilişkilerini kullanarak "Osmanlı'da oyun çok" felsefesini hayata geçiriyorlar.

Ben sizlere kuruluşundan beri içinde yer aldığım PTT Çalışanları Sendikası Haber-Sen Beyoğlu Şube Kurulu'ndan bahsetmek istiyorum. KESK'e çöreklenen bu anlayışlar bizde de çoğunlukla yönetimde bulunuyorlar.

Devrimci-demokratlar yönetimde olmalı anlayışımızdan hareketle, ben de DDSB anlayışını temsilen yönetime aday oldum. Anlayışımızı kısaca anlatan bir konuşma yaptım. İlgiyle karşılandım. Diğer adaylar konuşma gereği dahi duymadı, hedeflerinin varolanı korumak olduğu görülüyordu. Varolanı korumanın sınıf sendikacılığıyla örtüşmediğini, bunun teslimiyeti kabul etmediğini, oysa bizim önümüzde özelleştirme gibi büyük bir sorunumuz olduğunu ve iş kolumuzda devletle işbirliği yapan faşist Türk Haber-Sen'in hızla örgütlenme çalışması yaptığını, bunları teşhir etmenin, çalışanlarımıza sınıf bilinci vermenin görevlerimizden olduğunu anlatmaya çalıştık. Emek cephesinde çok boyutlu saldırıların yaşandığı bir dönemde gerçekleşen şube kongremiz, biz DDSB'li emekçilere çok iş düştüğünün bir göstergesi olmuştur.

Birlik-Mücadele-Zafer!

DDSB'li haber emekçisi

15-16 Haziran direnişinin deneyimini Maoizm ile güçlendirip

2000 1 Mayıs'ının değerlendirilmesi...

1 Mayıs 2000'i değerlendirirken, her şeyden önce bu tarihin önemini, bu tarihin sahiplerinin (işçi-emekçileri) nasıl bir süreçte olduklarını bilince çıkarmak gerekiyor. Ayrıca bu muhatapların örgütlülüklerinin de niteliklerini tahlil etmek gerekir.

1 Mayıs'lara damgasını vuran şey örgütlülüktür; ancak örgütlü olanlar, organize olan bir yapılması gerekenlerde belirleyici olabilir.

Yüzünü işçilere, onun örgütlülüklerine çevirmeden, 1 Mayıs 2000'e yönelik yapılan her değerlendirme ciddi bir değerlendirme sayılmaz.

Türkiye'de 2000 1 Mayıs'ına damgasını vuran sendikalar olmuştur. Diğer bir önemli nokta ise; Türkiye'de 1980 sonrası, en geniş katılım bu yıl olmuş ve 44 ilde yapılan kutlamalarda ilk defa 1 Mayıs'ı kutlayan iller de gündeme gelmiştir. Tüm bu kutlamalarda sendikaların rolü ilk sıralarda gelmektedir. Bu 1 Mayıs'ın avantajları olduğu gibi, dezavantajları da vardı. Avantajlar; sendikaların TİS sürecinde olmaları, özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın hadsafhada olması, yoğun bir yoksullaşma, işsizlik, sendikaların hızla üye kaybetmeleri 1 Mayıs'a olan talebi arttırmıştır.

Dezavantajlar ise, yıllardır 1 Mayıs'ı "korku günü, çatışma günü, kan akacak, coplar konuşacak, örgütler cirit atacaktır, ortalık dağıtılacak" ve nihayet "insanlar ölecekler" gibi söylemlerle terörize etmeye çalışanların amacı, katılımın engellenmesine yöneliktir. Bu seneki 1 Mayıs'ın tatil sonundaki iş gününe denk gelmesi katılımın düşük olacağı beklentisini oluşturmuştu.

Belediye-İş açısından, belediyelerin istihdamından dolayı yeni eleman alımlarının olumsuz etkisinin beklenmesi, katılımı etkilese de, 1 Mayıs 2000 İstanbul kutlamalarında, alandaki görüntü itibarıyla organize katılımı gerçekleştirenlerin başında Belediye-İş Sendikası gelmektedir. Peşinden Petrol-İş, Harb-İş, Hava-İş vb.

sendikaların da organizeli olduğu görülmüştür. Kendi örgütlülüğümüz olan Belediye-İş bazı eksikliklerine rağmen, özellikle İstanbul'da ciddi bir katılım gerçekleştirmiştir. Bu katılım alışılmışın dışında, canlı, disiplinli bir duruş sergiliyordu. Bunun izahı, belediyelerde TİS dönemi olması, işyerlerinde sürekli toplantıların yapılması, 1 Mayıs'la ilgili başka şube yöneticileri ve temsilcilerin ortak toplantılar yapması, sendika-işçi bütünleşmesinin hayata geçmesinin göstergesi olmuştur. 1 Mayıs 2000'e katılan her işçi bundan sonraki 1 Mayıs'lara geleceğini ifade etmektedir. Burada şunu belirtelim alandaki duruş ve mitingin sonuna kadar beklenmesi, hatta kürsünün dinlenmesi konusunda ciddi eksiklikler var. Sanki miting yürüyüşlerden ibaret gibi algılanıyor. Alana giren sendika, kendi kitlesine hakim olamıyor ve alan bir taraftan dolarken bir taraftan boşalıyor. Bu konu ele alınarak işlenmesi gereken bir konudur. Belediye-İş cephesinden 1 Mayıs önemli bir dönemektir. İşçilerin mesajının doğru algılanması için ciddi veriler mevcuttur, işçiler biz buradayız demişlerdir. Bu olumlu mesajı

doğru kanala akıtmak yöneticilerimize düşüyor. Çünkü TİS dönemiyle birlikte ciddi sorunlar bizi bekliyor.

Bu durum iyi bir değerlendirmeyle olumluluğa çevrilebilir, aksi bir tutum geri düşüşü beraberinde getirir. 1 Mayıs 2000'in diğer bileşikleri; partiler, DKÖ'ler ve dergi çevreleriydi. Partilerden SİP (Sosyalist İktidar Partisi) iyi organize olmuş, sınıfın taleplerini, şiarlarını dile getiren bir donanıma sahipti. SİP, tüm örgütlülüğünü İstanbul'a kanallandırmıştır. SİP'i kitleliliğiyle izleyen ÖDP (Özgürlük ve Dayanışma Partisi) idi. ÖDP medya-tik görüntüsünü her zamanki gibi kullanmasını bildi. "Parlamentarist arenada bizde varız" dercesine, kendi misyonunu 1 Mayıs'a taşımasını en iyi yapan partilerden biriydi. Aynı şeyi EMEP (Emeğin Partisi) için de söyleyebiliriz. Eskinin değerleri üzerinde yükselen sendikal arenada söz sahibi olma iddiasını, etkili olma görüntüsünü bu 1 Mayıs'ta da sergilediler.

HADEP (Halkın Demokrasi Partisi), her zamanki gibi kitlesini alana taşıyan bir görüntü çizdi. HADEP Türkiyeli olmak uğruna

her türlü çabayı gösterdiğini ispat etmiştir. CHP ve İP'i değerlendirmeye değer bulmuyoruz. 1 Mayıs işçi sınıfının birlik mücadele gününde bu partiler günü kırtararak, sözde işçiden yanayız mesajını vermek için alana ilişmişlerdir.

DKÖ'ler ve dergi çevreleri, 1 Mayıs'ın sendikalardan sonra asıl unsurlarıydı. Kimsenin örgütlenemediği örgütlenemediği sendikası, sigortasız, sosyal güvenceden yoksun emekçileri içeriyorlardı. Herkesin gözü onların üstündeydi.

Sonuç olarak dünyada ve Türkiye'de, 1 Mayıs'lar ve sınıfın talepleri dile getirilmiştir. Burjuvazinin küreselleşme ve yeni bir asır salvolarına rağmen işçiler, '90'lardaki ataletini kırıyor. İşçiler biraz daha rayına giriyor gibi. En iyi gösterge 1 Mayıs öncesi Seattle, Washington ve Davos'ta yaşanan gösterilerle, 1 Mayıs'tı. Filipinler, İngiltere, Fransa, Almanya ve Malezya'da işçilerin emekçilerin direnişi umut vericidir.

✓ Yaşasın 1 Mayıs!

✓ Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

DDSB'li Belediye işçisi

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Emek-gücünün değeri ve kullanım değeri nedir?

Dizimizin önceki bölümlerinde META sorununu incelerken şöyle demiştik:

“Meta'nın basitten karmaşığa doğru gelişen diyalektik seyrini izlediğimizde onun ilk defa embriyonik bir biçimde de olsa, ilkel komünal toplumun dağılma dönemlerinde ortaya çıktığını görürüz. (Değer yasasını ve değer biçimlerini incelediğimizde buradaki meta ilişkisinin ikelliğini ve rasantısallığını daha iyi kavrayacağız.) Meta o dönemden kapitalist topluma kadar, çeşitli ilişkiler biçiminde kendisini göstermiş ve nihayet, işgücünün de meta haline geldiği kapitalist toplumda, en tam biçimini almıştır.”

Emek-gücü; insanın, maddi malları üretirken istediği gibi yararlandığı ve kullandığı maddi ve manevi yeteneklerinin tümüdür. Ama biz biliyoruz ki insanlığın bu faaliyeti, gelişmişlik düzeyleri ve ilişkileri birbirinden farklı da olsa, kapitalizm öncesi bütün toplumlarda vardır. Peki öyleyse neden, emek-gücü daha önceki toplumlarda değil de, kapitalist toplumda meta haline geliyor?

Buna yolaçan iki koşul vardır:

Birincisi: Emekçi, özgür bir insandır, yani işgücünü hiçbir engel tanımadan meta olarak satabilir.

İkincisi ise; emekçi özgürdür ve hiçbir mülkiyete sahip değildir. Elinde hiçbir üretim aracı ya da varlığını sürdüreceği araç yoktur ve bundan dolayı da yaşamak için kendi işgücünü satmaktan başka hiçbirşeye güvenmez.

Bu iki koşul, feodal toplumun yıkıldığı ve küçük meta üreticilerinin giderek kutuplaştığı ve sermayenin ilkel olarak birikmeye başladığı süreç içinde ortaya çıkar.

Marks, bu ilişkiyi şöyle izah eder:

“Emek-gücü ya da emek kapasitesi sözünden, insanın kendisinde bulunan ve hangi türden olursa olsun bir kullanım değeri üretirken

harcadığı ussal ve fiziksel yeteneklerin bütünü anlaşılmalıdır.

Ama, bizim para sahibinin, meta olarak satışa çıkartılmış emek gücü bulabilmesi için, önce çeşitli koşulların yerine getirilmiş olması gerekir. Meta değişiminin kendisi, kendi niteliğinden ileri gelenlerin dışında, bir bağımlılık ilişkisini gerektirmez. Bu varsayımına göre, emek-gücü, meta olarak piyasada, ancak, ona sahip olan kimsenin emek-gücünü bir meta olarak satışa sunması ya da satması halinde görülebilir. Bunu yapabilmesi için bu kimsenin,

kendi emek-gücü üzerinde tasarrufta bulunabilmesi, emek kapasitesinin, yani kendi kişiliğinin kayıtsız şartsız sahibi olması gerekir. Emek sahibi ile para sahibi, pazarda karşı karşıya gelirler, eşit haklara sahip kimseler olarak temasa geçerler, aralarındaki

tek fark birisinin satıcı, diğeri- nin alıcı olmasıdır; bu yönden yasalarda karşısında her ikisi de eşittir. Bu ilişkinin sürekli olabilmesi için, emek-gücü sahibinin, bunu, yalnızca, belirli bir süre için satması gereklidir. Çünkü eğer onu toptan ve süresiz satacak olursa, kendini satmış, kendini özgür bir insan olmaktan çıkarıp köleye, meta sahibi olmaktan çıkarıp meta haline dönüştürmüş olur. Emek-gücüne daima kendi öz malı, kendi metası gözüyle bakması gerekir. Ve bunu da ancak, onu alıcının emri altına geçici bir süre için, belirli bir zaman süresi için vermekle yapabilir. Ancak bu yolla emek-gücü üzerindeki mülkiyet hakkından feragat etmiş olur.

Para sahibinin pazarda emek-gücünü meta olarak bulabilmesi için ikinci temel koşul şudur:

Emekçi, kendi emeğinin gerçekleştirildiği metaları satacak durumda olmayıp, kendi benliğinde varolan emek-gücünü bir meta olarak sunmak zorunda kalmalıdır.

Paranın sermayeye çevrilebilmesi için, demek ki, para sahibinin özgür emekçi ile karşı karşıya gelmesi gerekir. Bu emekçinin iki anlamda özgür olması demektir; hem emek-gücünü kendi öz metası gibi satabilecek durumda özgür bir insan olması gerekir, hem de elinde başka bir meta olmaması, emek-gücünü gerçekleştirilmesi için ge-

rekli herşeyden yoksun bulunması gerekir.” (1)

Demek ki “Emek-gücü her zaman bir meta olmamıştır.

Emek, her zaman ücretli emek, yani özgür emek olmamıştır. Köle kendi emek-gücünü köle sahibine satmıyordu, nasıl ki öküz de yaptığı hizmeti köylüye satmaz-

sa. Köle, efendisine emek-gücü ile birlikte, bir defada ve tümünden satılır. Köle, bir efendinin elinden ötekinin eline geçebilen bir metadır. Kendisi bir metadır, ama emek-gücü onun kendi metası değildir. Serf, emek-gücünün yalnız bir bölümünü satar. Toprak sahibinden bir ücret almaz; daha çok o, kendisi, toprak sahibine bir haraç öder.

Serf, toprağa aittir ve topraktan elde edilenleri toprağın sahibine teslim eder. Özgür işçi, tersine kendisini satar, hem de parça parça. Yaşamının 8, 10, 12, 15 saatini, günbegün açık artırmayla, en çok artıranlara, hammaddelerin, iş aletlerinin ve geçim araçlarının sahiplerine, yani kapitalistlere satar. İşçi, ne bir köle sahibine, ne de toprağa aittir, ama günlük yaşamının 8, 10, 12, 15 saati, bunu satın alana aittir. İşçi kendisini kiralayan

kapitalisti istediği an terkeder ve kapitalist de artık onun sırtından kar elde etmediği ya da umduğu karı elde edemediği anda kendisine yol verir. Ama yaşamının biricik kaynağı kendi emek-gücünün satımı olan işçi, kendi varlığını reddetmeksizin alıcılar sınıfının tümünü, yani kapitalist sınıfı terk edemez. İşçi şu ya da bu işverene değil, kapitalist sınıfa aittir ve dahası, kendisini satmak, yani bu burjuva sınıf içinde bir alıcı bulmak ona düşer.” (2)

Emek-gücü yukarıda belirtilen iki koşulun oluşumuyla birlikte meta haline geldiğine göre, bunun da, diğer bütün metalarda olduğu gibi bir değişim, bir de kullanım-değerinin olması gerekir. Şimdi de bunları inceleyelim.

EMEK-GÜCÜNÜN DEĞERİ

Bir metanın değeri ona harcanan toplumsal emek-süresiyle belirlenir. Özel türden bir meta olan emek-gücünün değeri de öbür metalarda olduğu gibi, kendi kendisinin yeniden üretimi için gerekli olan toplumsal emek süresiyle belirlenir. “Emek-gücü, bir değere sahip olduğuna göre, kendisinde maddeleşmiş ortalama toplumsal emeğin belirli bir niceliğinden daha fazlasını temsil etmez. Emek-gücü, yalnızca bir kapasite ya da canlı bireyin, gücü olarak vardır.” Birey, yaşamını devam ettirebilmek ve çalışma yeteneğini ayakta tutabilmek için, yeme, giyinme, barınma vb. şeylere zorunlu olarak ihtiyaç duyar. Bundan dolayı emek-gücünün değeri ilk etapta emekçinin varlığını sürdürebilmesi için gerekli olan geçim araçlarının değerindedir.

Fakat emek-gücü sahibi ölümlüdür. Bundan dolayı kapitalist, pazarda canlı bir emek-gücü arzı'nın devamlı bulunması için emekçilerin üremesini ve ölenlerle boşalan yerin, onların çocukları tarafından doldurulmasını ister. Sermayenin birikiminin sağlanması açısından bu hayati

“Emek-gücü ya da emek kapasitesi sözünden, insanın kendisinde bulunan ve hangi türden olursa olsun bir kullanım-değeri üretirken harcadığı ussal ve fiziksel yeteneklerinin bütünü anlaşılmalıdır.”

derecede önemlidir. Bundan ötürü de emek-gücünün değeri hesaplanırken, bu husus da gözönünde tutulur ve zorunlu geçim araçlarına, emekçinin ailesi ve çocuklarının ihtiyaçları da eklenir.

Yine kapitalist, çalıştırdığı işçilerin vasıflı bir emeğe sahip olmasını ve belirli sanayi dallarında eğitim görmüş olmalarını ister. Bunun için de emekçilerin çocuklarının daha başından bu tür bir eğitimden geçmeleri gerekecektir. Bundan ötürü de emek-gücünün değerinin içine çocuklarının eğitim ve öğrenim giderlerinin de eklenmesi gerekir.

O halde toparlıyor ve diyoruz ki;

Emek-gücünün değeri, belli bir ülkede, işçinin, ailesinin ve çocuklarının maddi, toplumsal ve kültürel gereksinmelerinin giderilmesinde ve işçinin nitelik kazanmasında gerekli olan geçim araçlarının değeri tarafından belirlenir.

Emek-gücünün para ile ifade edilen değeri emek-gücünün fiyatıdır. Kapitalizmde emek-gücünün değeri ücret ile ifade edilir.

Emek-gücünün değeri ülkelerin farklı farklı ekonomik ve sosyal yapıları sahip olmalarından ötürü birbirinden değişiklikler içerir. Ekonomik gelişme düzeyi, işçi sınıfının ortaya çıktığı tarihsel çevre ve yine işçi sınıfının çıkarları uğruna yürüttüğü savaşım ve bunun sonuçları emek-gücünün değerinin birbirinden farklılıklar taşımaya yolaçar.

EMEK-GÜCÜNÜN KULLANIM-DEĞERİ

Özel türden bir meta olan emek-gücünün kullanım-değeri diğer metaların kullanım-değerinden farklılıklar gösterir. Yiyecek, içecek, giyecek vb. gibi birçok meta, kullanılıp tüketilirken herhangi bir yeni değer yaratmazlar. Ama bu, emek-gücü için böyle değildir. İşçi çalıştığı sürede emek-gücünü tüketirken yeni yeni değerler yaratır. Yaratılan bu değerler, kendi değerlerinden, yani sarfettiği emek-gücünün değerinden fazla olabilir ve fazladır da. İşte emek-gücünü satın alan kapitalistin gözönünde tuttuğu esas şey bu iki değer arasındaki

farktır. Ve bu farkta artı-değer denir.

Emekçi, emek gücünü belirli bir süre için sattıktan sonra, artık onun kullanım-değeri satın alan kişiye aittir ve o bunu, istediği yerde, istediği şekilde kullanacaktır.

Marks bu ilişkiyi şöyle izah eder:

“Emek-gücünün bir meta olarak kendine özgü niteliğinden çıkan sonuçlardan birisi, kullanım-değerinin, alıcı ile satıcı arasındaki sözleşmenin tamamlanmasıyla, alıcının eline doğrudan doğruya geçmemesidir. Üzerinde belli miktarda bir toplumsal emek harcandığı için öteki her meta gibi onun değeri de dolaşıma girmeden önce belirlenmiş haldedir; ama onun kullanım-değeri ancak daha sonra bu gücün harcanması ile ortaya çıkar. Emek-gücünün elden çıkartılması ve alıcı tarafından fiilen ele geçirilmesi, onun kullanım-değeri olarak kullanılması, bir zaman aralığıyla ayrılmıştır. (3)

Aşırı kar hırsıyla hareket eden kapitalistler uygulamaya soktukları araçlar ve çalışma yöntemleriyle işçileri aşırı derecede sömürmeye çalışırlar. İşçiler ile kapitalistler arasındaki bu ilişki ve çelişki önemli olaylara sahne olmuştur. Kendilerini uygun koşullarda kapitaliste kiralamaktan yana olan işçiler, bu konuda çeşitli eylemler yürütmüşlerdir.

Marks'ın Kapital'inde yer alan şu işçi bildirisi oldukça öğreticidir. Bakın ne deniyor:

“Benim sana sattığım meta, bütün öteki metalarından farklıdır; onun kullanımı değer yaratır, kendisinden daha büyük olan bir değer. Zaten sen de, onu, bunun için satın almıştın. Senin yönünde sermayenin kendiliğinden genişlemesi gibi görünen şey, benim için fazla emek-gücü harcanmasıdır. **Sen de ben de piyasada tek bir yasa tanırız, metaların değişim yasası.** Metanın tüketimi, onu elden çıkartan satıcıya değil, onu ele geçiren alıcıya aittir. Benim günlük emek-gücüm, işte bu yüzden, sana ait oluyor. Onun için hergün ödediğin fiyatla, onu hergün yeniden üretebilmen ve satabilmen gerekiyor. Benim, yaşlılık ve benzeri

doğal tükenmeler dışında, yarın, gene tıpkı bugünkü gibi aynı normal güçle, sağlıklı ve zindelle çalışabilmem gerek. Sen, bana, durmadan “tutumluluk” ve “peh-rizkarlık” konusunda vaazlar verirsin. Güzel! Ben de akıllı bir mal sahibi gibi, tek servetim olan emek-gücüme gözkulak olacak ve onun her türlü israfından kaçınacağım. Hergün yalnızca onun normal ömrü ve sağlıklı gelişmesine uygun düşecek kadarını harcayacak, harekete geçirecek ve eyleme sokacağım. İşgününü sınırsız olarak büyütmeyle, sen birgün içinde, benim üç günde yerine koyamayacağım kadar emek-gücünü kullanabilirsin. **Senin emekten kazandığını ben özden yitiriyorum.** Emek-gücünün kullanılması ile yağma edilmesi birbirinden çok farklı şeylerdir.” (4)

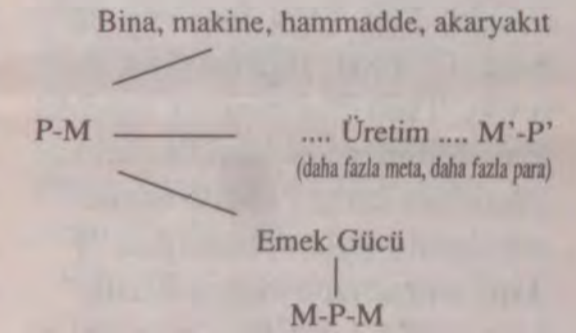
Kendi değeri ile yarattığı değer arasındaki farkla, devamlı artı-değeri oluşturan ve bu yolla da sermayenin birikimini sağlayan emek-gücü metası, sermayenin genel formülü olan P-M-P (Para-Meta-Para) sürecinde, metanın en basit dolaşım biçimi olan M-P-M (Meta-Para-Meta) sürecini temsil eder.

Konuyu daha yakından inceleyelim: P-M-P sürecinde hareket önce para ile, yani sermaye ile başlar. Sermayedarımız elindeki sermayesinin bir bölümünü makineye, hammaddeye, binaya, akaryakıtla yatırırken, bir bölümünü de emek-gücü metasına yatırır ve üretim faaliyetine öyle girer.

Sermayedarımız sürece P-M olarak, yani parasının, metaya dö-

nüşmesi olarak başlarken; emek-gücü sahibi olan işçimiz ise M-P olarak, yani emek-gücü metasını, paraya çevirerek başlar. O, elde ettiği bu parayla kendisinin, ailesinin ve çocuklarının maddi, toplumsal ve kültürel gereksinimlerini gidermeye çalışır. Yani elde ettiği bu parayı yeniden metaya çevirir.

Bunu bir şemada izah edersek şöyledir:

Bizi ilgilendiren şu anda emek-gücünün durumu olduğu için, süreç şöyle oluşuyor: Emek-Gücü Metası, kapitaliste satılarak önce Para'ya çevriliyor, Para da sonuçta gerisin geriye yaşamın devamı için metaya çevriliyor. Bundan dolayı diyoruz ki sermayenin dolaşımı hangi düzeyde olursa olsun, yine de o, bağrında metanın en basit dolaşım biçimini taşır. Nasıl ki emek-gücü metası olmaksızın bir üretim faaliyeti ve sermayenin birikimi düşünülemezse bunlar da aynı şekilde birbirlerinden ayrı olarak düşünülemezler.

Dipnotlar:

- 1- Kapital, Cilt 1, Sf.183-184
- 2- Ücretli Emek ve Sermaye, Ücret Fiyat Kar. Sf. 32-33
- 4- Kapital, Cilt 1, Sf.189
- 5- Kapital, Cilt 1, Sf.248

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

2. Genişletilmiş İstanbul Emek Platformu Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı

26 Eylül Ulucanlar katliamının ardından İstanbul'daki duyarlı, devrimci, demokrat sendikaların bir araya gelmesiyle oluşan İstanbul Emek Platformu'nun 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu Toplantısı, 28 Mayıs 2000 tarihinde, Fındıkzade Yeni Aile Düğün Sarayı'nda yapıldı. Toplantı öncesi salona "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Birlik-mücadele-zafer!", "Hücreler ölümdür, ölümlere izin vermeyeceğiz!", "MAI, MIGA, Tahkim kahrolsun emperyalizm!" gibi gündeme derk düşen pankartlar asılarak, toplantı öncesi hazırlıklar yapıldı.

Saat 11:30'da başlayan toplantıya; Deri-İş Tuzla Şubesi, Belediye-İş 2 Nolu Şube, Limter-İş, Petrol-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen, SES Aksaray Şubesi, TUYAB, Eğitim-Sen, Basın-İş, Tüm Bel-Sen vb. sendika temsilcileri ve işçileri katılırken; hücrelere karşı 22 kitle örgütünün katılımıyla oluşturulan "F Tipi Cezaevine Karşı Birlik" adına İHD'den Elif Çamyar katıldı. Toplantının gündemi; yeni sosyal ve güvenlik yasasına uyum yasaları, yeni çalışma yasaları, hücre tipi cezaevleri ve diğer anti-demokratik düzenlemeler, içinde bulunduğumuz toplu iş sözleşmeleri süreci, ertelenen grevler ve sürmekte olan direnişler, 15-16 Haziran işçi direnişinin 30. yıldönümü olarak belirlenmişti. Toplantıda, divanı; Belediye-İş 2 Nolu'dan Hasan Güllüm, Genel-İş 2 Nolu Bölgeden Mehmet Karagöz, Nakliyat-İş Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Genel-İş 9 Nolu Şube'den Başkan Hasan Turak, Enerji Yapı Yol-Sen'den Mustafa Çam oluşturuyordu. Toplantı işçi sınıfı davasında emperyalizm, sermayeye karşı mücadelede şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra İEP adına DİSK Basın-İş Sendikası Genel Sekreteri Kamil

Kartal söz alarak çalışma raporunu açıkladı. Kartal, 1. Genişletilmiş Temsilciler Toplantısı'ndan (5 Şubat) bu yana alınan kararlardan uygulanan ve uygulanmayanlarla ilgili 4 aylık eylemlilik raporlarını açıklayarak, genel durum değerlendirmesi yaptı.

Henüz İEP'in amacına tam olarak ulaşmadığını, İstanbul'da bazı örgütlerin halen platform içinde olmadığını, platformun bölgesel örgütlenmelerinin canlı bir seyir izlemediğini belirten Kartal, gerek emperyalizme, gerekse de iktidara karşı verilen demokratik haklar mücadelesinde İEP'in duyarlı bir çaba içinde olduğunu da düşünülmesi gerektiğine vurgu yaptı. Kartal'ın konuşmasının ardından, konuşmak isteyen sendika temsilcilerinin ya da işçilerin adları divan kuruluna yazılarak söz hakkı verildi. İlk önce Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube üyesi Ercan Gürünlü söz aldı.

Gürünlü; İEP'in Genel-İş ve Belediye-İş'i birleştirdiğini belirterek, 15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin 30. yıldönümü vesilesiyle 17 Haziran'da bir miting yapılmasını, hücre tipi cezaevlerine karşı daha duyarlı olunması-

ını... vb. önerilerini sıralayarak "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları eşliğinde konuşmasına son verdi.

Ardından, Metal işkolunda çalışan Bektaş Önder, Lastik-İş'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 42 işçi adına Fatih Ökçe fabrikası direnişinden bir işçi, Eğitim-Sen 4 Nolu Şube adına Emel Karabulut, "F Tipi cezaevine karşı birlik!" adına İHD'den Elif Çamyar sırasıyla birer konuşma yaptılar. Çamyar, ortak yapılan saldırıya karşı tek tek mücadele eden odakların birleştirilmesi gerektiğine vurgu yaparak, oluşturulan Birlik'ten bahsetti. Çamyar, bu Birlik'te sadece Deri-İş Tuzla Şubesi'nin yaptığı öncülüğün yetersiz olduğunu, diğer sendikaların da Birlik'e destek vermesini istedi.

Çamyar'dan sonra konuşan Pendik Tersanesi'nden İlhan Yıldırım adlı bir işçi "Bundan sonra bu kürsüde konuşma hakkı işçilerdedir... En ufak hak kırıntısını dahi korumalıyız" diyerek, İEP'in hücre cezaevlerine karşı bir komisyon oluşturmasını önerdi. Enerji Yapı-Yol Sen'e üye bir işçinin konuşmasının ardından

Deri-İş Sendikası'na bağlı işyeri temsilcisi Yusuf Uçar söz aldı.

Uçar konuşmasında İEP'in Tuzla'daki deri işçilerinin direnişini ağzına bile almadığını belirterek, İEP'in önüne koyması gereken görevleri şöyle sıraladı. Sığortasız, sendikasız çalışmaya karşı İEP'e bağlı kurumlarda bir kampanya başlatılması, devam eden direniş ve grevlerle ilgili olarak İEP'in dayanışmanın yükseltilmesi, platformun alt komiteler kurmasını, tüm direnişler için ortak bir gecenin tertiplenmesi, cezaevlerindeki saldırılara karşı bir komisyonun kurulması.

9 aydır direnişte olan Kimyateknik işçilerinden birisinin de söz alarak konuşmasından sonra, Nakliyat-İş'den Safiye Erdoğan söz alarak değerlendirme ve önerilerini sundu. Konuşmasında tamamen İEP'in gündemini saptırıp, yönelimini başka yerlere kaydırarak ülkemizde Proletarya Partisi'nin olmadığını, devrimci örgütlerin hiçbir şey yapmadığını söyleyen Erdoğan, reformistçe ve inkarcı yaklaşımlarıyla konuşmasını sürdürürken devrimci örgütler için "10 tane mi, 15 tane mi her ne kadarsa, o kadar önemli değil" gibi üslubu bozuk cümlelerle de gittikçe küçü-

15-16 Haziran direnişinin deneyimini Maoizm ile güçlendirip

len konuşmasını 10 kişilik alkışlar arasında devam ettirdi.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi gerilimi tırmandırmamaya ve gündemin provoke edilmesini engellemeye çalıştı. Deri-İş Tuzla Şubesi adına konuşan **Uğur Parlak** da Proletarya Partisi'ni çok uzaklarda aramamak gerektiğini, söylenenlerin gündemi değiştirmeye yönelik olduğunu belirterek, "Proletarya Partisi şehirlerdedir, dağlardadır" diyerek sorulara yanıt olmaya çalıştı.

İstanbul Emek Platformu'na önerilerini açıklayan Parlak, 2 Haziran'da İHD'de yapılacak olan hücrelere ilişkin toplantıya İEP'in de temsilcilik düzeyinde katılmasını, toplu iş sözleşmeleri ve süren direnişlere ilişkin pratik adımlar atılmasını vb. söyleyerek, Tuzla'da OHAL ilan edildiğini, sanayiye giriş çıkışlarda sıkıyönetim tarzı aramaların yapıldığını açıkladı. Uluslararası çaptaki direnişlere de değinen **Parlak**, enternasyonal alanda oluşturulan **LİG'e**, İEP'in de destek vermesini isteyerek, 15-16 Haziran işçi direnişi içinde, bildirimler dağıtılmasını ve geniş katılımlı bir miting düzenlenmesini önerdi.

SES Aksaray Şubesi, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, BES'ten katılımcıların konuştuğu toplantıya "Hücre ölümdür, karşı çıkalım" önlükleriyle Özgür TAYAD'lı aileler ve TUYAB da katıldı. Özgür TYAD'lı **Şükran Ana** yaptığı konuşmasında hücrelere konulmak istenen tutsakların, işçiler, öğrenciler, köylüler için cezaevinde bulunduğunu söyleyerek "Susup sesini çıkarmayanlar, kulislerde siyaset yapanlar, kendine insanım diyenler eğer benim evlatlarım ölmeden sesini çıkaramazlarsa, bugün evlatlarıma zulüm uygulayanlar kadar suçludur" dedi. Ananın konuşmasının ardından, salon "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganıyla inledi.

İEP'in ilk toplantısından bu yana alınan kararların pratikle uyuşmadığını vurgulayan sendika temsilcileri ve işçilerden sonra, sonuç kararları ve önerileri bildirmesi için yeniden Kamil Kartal'a söz verildi. Alınan ka-

rarlar ise şöyle sıralandı:

1- İEP en kısa zamanda bölgesel örgütlenmeler yapılması. Alt örgütler oluşturulması.

2- Sendikasız, sigortasız işçilerin çalıştırıldığı işyerlerine yönelik örgütlenme kampanyası planlanması.

3- Süren grev ve direnişler için dayanışma kampanyaları örgütlenmesi.

4- TİS sürecindeki işyerlerindeki gelişmelerin yakından izlenmesi.

5- Hücre cezaevlerinin işçilere tanıtılması, cezaevlerine karşı ortak platformda yer alınması, İEP içinde özel olarak cezaevi birimleri oluşturulması.

6- İEP'de yer alan örgütsel birimler vasıtasıyla ilişki içinde olduğu tüm işçi ve kamu çalışanı emeklilerin Emekli-Sen'de örgütlenmesi.

7- 15-16 Haziran'ın 30. yıldönümünün etkin bir biçimde organize edilip, İEP tarafından yayınlanacak bildirimlerin işyerlerinde okunup hafta sonunda bir miting düzenlenmesi.

8- İşçi sınıfının politik sorunlarını tartışılması ve çözüm için platformlar hazırlanması.

Bizler de, yapılan 2. Genişletilmiş İEP Kurul Toplantısı'nı değerlendirmesi için divanda yer alan **Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm** ile **Deri-İş Tuzla Şubesi Eğitim Uzmanı Bekir Zengin** ve bir belediye işçisiyle görüşerek, durum değerlendirmesi yapmaları için görüşlerini aldık.

ÖG: 28 Mayıs'ta gerçekleştirilen 2. Genişletilmiş İEP Toplantısı'na katılımı değerlendirir misiniz? Genel hava nasıldı?

Hasan Gülüm: Bu toplantıya Belediye-İş cephesinden yeteri derecede katkı sunamadık. Bu Genel-İş cephesinden de böyleydi. Nedeni 24 Mayıs'ta yapılan eylemlilikten kaynaklıdır. Ancak genel olarak platformda halen bir sıkıntı var. Toplantı, 4-5 aylık sürecin değerlendirilmesi ve 15-16 Haziran'ın gelmesinden kaynaklı kararların çıkartılmasına yönelikti. Ancak platform içerisinde kendisini hissettiren kimi sıkıntı-

lar var. **Birincisi**, platforma yüklenen görevler halen bilince yeterli oranda çıkarılmamış.

Bu platform nedir, neyi hedefliyor? Bu kendini iki yönüyle gösteriyor. Birincisi çok sol bir çizgiyle gösteriyor. Kimi bileşenlerce Parti anlayışı platforma yüklenmek isteniyor ve hiç doğru bir anlayış da değil. Bu platform bir süreçten geçiyor. Türk-İş, Hak-İş ya da KESK gibi merkezi sendikal yöneticiler ya da anlayışlar bu platformu yok edebilmek için yoğun çaba içerisindedirler. İstanbul dışında birçok yerde kendi anlayışları çerçevesinde platform oluşturdular. İEP onlar için bir engel. Ciddi ciddi de bunu tartışıyorlar. Platformu tepeden-aşağı, soldan-sağa marjinalleştirmeye çalışıyorlar.

ÖG: Konuşmak için söz alan birçok sendika temsilcisi ve işçiler alınan birçok kararın uygulanmadığını söylediler. Bu konuda neler diyebilirsiniz?

Hasan Gülüm: Şimdi bu platformun bileşenleri çok açıktır. Ülkemizde yaşanan sürece müdahale eden sendikalar bellidir. Birşey yapmak aslında pratik olarak harekete geçmektir. Birşey yapmak, gazetelere iki tane demeç vermek ya da basın açıklaması yapmak değildir. Platformun bileşenleri birşey yapıyor, fakat bunu görmek istemeyenler var. Platform bir geçiş sürecidir. Ama geçiş sürecinde saldırılar 2 yönlü. **Birincisi**, sendikal anlayışlar vasıtasıyla İEP'in marjinalleştirilmesi (kendi dışındaki anlayışları yok sayan anlayışla hareket ediyor bu anlayışlar), bu platform onlar için bir tehlike. **İkincisi**; KESK ile olan sıkıntı. Onları platforma çok fazla taşıyamamamız.

ÖG: Nakliyat-İş'in İEP içindeki tutumu ve anlayışı nedir?

Bekir Zengin: Bu arkadaşlar sınıfın sorununun "bir işçi sınıfı partisinin yokluğundan kaynaklandığını" öne sürerek, her 2 temsilciler kurulu toplantısında da aynı noktaya özel vurgu yapmak gereği üzerinde fazlasıyla durdular. Oysa biz de biliyoruz ki, bu sorunun tartışılacağı platform burası değildir. İşçi sınıfı partisi sorununu herkes farklı an-

lamaktadır. Bizim böyle bir te- reddütümüz yoktur, ancak başkalarının böyle bir sorunu olmadığı anlamına gelmez. Gündemler üzerinde konuşmayı öğreneceğiz. Aksi takdirde birlikte hareketin koşulları zorlaşmakta, bundan da işçi sınıfının mücadelesi ve dolayısıyla işçi sınıfı örgütleri zarar görmektedir.

ÖG: Geline süreç açısından değerlendirildiğinde İEP önüne koyduğu görev ve sorumluluklarına uygun davranıyor mu?

Bekir Zengin: Bu konuda çok rahat bir şekilde kendisinden beklenen rolü oynamadığını söyleyebiliriz. Bunun tek sebebi, İEP'in yürütmesinin yetersizliği değildir. Bu tamamen sendikal bürokrasiden tam olarak kurtulmayı başaramayışın bir sonucudur. Emek cephesine karşı yapılan saldırıda emek güçleri sendikal bürokrasiye takılıp kalırsa yine kaybedecektir. Tüm kararları uygulamakta zorluklarla karşılaşılacaktır, ancak istek ve irade ortaya konulursa bunlar yapılamayacak şeyler değildir.

ÖG: İEP'in toplantısını izlediniz. Bize kısaca fikirlerinizi belirtir misiniz?

Belediye işçisi: İEP, içinde bulunduğumuz süreç açısından çıkışıyla ilerlidir. Ama İEP için hiçbir şey yapılmadığını söylemek haksızlık olur. Örneğin İEP, Belediye-İş ve Genel-İş'in toplu sözleşmelerde birlikte hareket etmesini sağlamıştır. Cezaevleri sorununu gündemine almıştır. İEP içinde bazı anlayışların, İEP'e farklı misyonlar yükleyip farklı yönlerde çekme çabası vardır. Bu arkadaşların kalkıp İEP'den Proletarya Partisi çıkarma isteği tamamen onların sorunudur. Arkadaşlar eğer Proletarya Partisi'ni görmüyorsa, ben arkadaşlara bu kadar bakar-kör olmayın derim. Bugün Türkiye coğrafyasında 4 genel sekreter şehit vermiş, cezaevinde birçok tutsağı olan, kırdan şehire yürüttüğü Halk Savaşı'yla Proletarya Partisi vardır. Bunu görmemelikten gelmesinler. Bugün İEP içinde birileri konuşuyor, birileri çalışıyor.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

İdeolojilerin çatışma alanı olarak: Cezaevleri

20 yıldır gündemden hiç düşmemiştir cezaevleri sorunu. Ki öyle kolay, öyle sessizce çözülebilecek gibi de görünmüyor. Belli aralıklarla yaşanan katliamlar, yaşanan açlık grevleri, yaşanan ölüm oruçları ve ölümler, belki bir süre için uzlaşma, bir süre için orta bir yol yakalanmasına yol açmış ise de, hemen sonrasında yine ipler gerilmiş, yine uzlaşmazlıklar öne çıkmış ve sürecin doruğunda yine katliamlar, yine ölüm oruçları, yine eylemler... 20 yıldır tekrarlanan gerçekliğimiz bu. Devletin tutsaklara yönelik baskısı, tutsakların karşı koyuşları, müdahale, katliam, ölüm ve dökülen kanların üzerinden sağlanan anlaşmalar, uzlaşmalar...

Ama bu uzlaşmalar sorunun özüne ilişkin olmaktan öte, yükselen tansiyonu biraz düşürmek amacıyla yapılan, zaman kazanmaya yönelik, yüzeysel uzlaşmalardı. **Çünkü sorun anlayış sorunudur ve buna değinmeyen her uzlaşma yüzeysel olup sorunu köklü çözmekten uzaktır.** Sorunun çözümü herhangi bir tarafın anlayışından taviz vermesiyle mümkün. Ya devlet, siyasi tutsağı iyileştirmeye muhtaç görme anlayışını terk edecek veya siyasi tutsak, kimliğini, kişiliğini bir kenara bırakacak ve gayri insani uygulamalara boyun eğecek.

Devlet; siyasi tutsakları hasta ruhlu, iyileştirilmeye muhtaç olarak görmektedir. Hasta insanların ise "iyi"leşebilmeleri için tedaviye ihtiyaçları vardır. Çünkü, **sorgulamak, düşünmek, üretmek, düşündüğünü yaşama geçirmeye çalışmak onlar için hastalığın belirtileridir.** Ve öyle bir hastalık ki bu hastalık, o hastalığı taşıyanlar bir araya geldiklerinde daha bir azmakta, daha bir kontrol edilmez, tedavi edilmez hale gelmektedir. Bu nedenle de... "teröristler (yani hastalar) birbirleriyle haberleşmemelidirler. Çünkü terörist haberleşemediği zaman sudan çıkmış balık

gibi ölür. Başka bir ifade ile teröristi ruhen ve fikir bakımından besleyen kaynaklar veya kanallar silinip kurutulunca, onun devrimci, yani yıkıcı (yani hasta-bn) yanı ölür." (Cezaevi İdaresi El Kitabı)

Bu hastalık öyle basit bir hastalık olmayıp, **devletin bünyesine nüfuz ederek onu teslim alabileceği** derecede tehlikeli bir hastalıktır. Bu nedenle bu hastalığın panzehiri, hastaları vatan millet sevgisiyle donatmaktan geçer. "iyileştirme ve eğitim çalışmaları (tretman) hükümlüde, yasalara saygılı olarak yaşama düşünce ve duygusunun yerleşmesi, ailesine ve topluma karşı kişisel ve toplumsal sorumluluk duygusunun gelişmesi, normal yaşama uyması, geçimini sağlayabilmesi için uygulanan rejim, önlem ve yöntemlerin tümünü içerir.

Bunun için yapılacak öğretim, eğitim, meslek, sanat, ve atölye çalışmalarının amacı, hükümlüleri, Atatürk devrimleri ve ilkeleri doğrultusunda ve Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren, ailesini, vatanını, milletini seven, Türkiye Cumhuriyetine, vatan ve milletin bölünmezliğine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getiren..." (Ceza

İnfaz Kurumları İle Tevkifevlerinin Yönetimine ve Cezaların İnfazına Dair Tüzük m. 110)

Siyasi tutsaklar ise; devletin kendilerine ilişkin yaptığı tanımlama ve bu tanı ile beraber 20 yıldır yaşanan ve yüzlerce tutsakların ölümüne neden olan acı olayların (devlete göre, asayiş, düzeni sağlama girişimleri) sonucunda, devlete olan güvensizliklerini, insani, düşünsel, siyasi yanlarını korumak için örgütlenerek, merkezi anlamda kurulaşmaya giderek ortaya koymuşlardır.

Süreç içerisinde devlet, siyasi tutsakların yarattıkları örgütlülükleri, muhattap alır, tanır duruma dahi gelmiş, fakat özellikle son süreçte uzlaşmaz bir tavır içine girmiştir. Çünkü bugün devlet, siyasi tutsakları kendisine daha fazla tehdit unsuru olarak görmektedir. Bu nedenle de daha saldırgan, daha uzlaşmaz yaklaşmaktadır sürece. Örneğin 10 kişinin öldürüldüğü Ulucanlar katliamının hemen ertesinde tüm kurumlarıyla saldırısını daha da yoğunlaştırabilmekte, sorumluluğu açık olan **bu olayı dahi F tipinin hayata geçirilebilmesi için malzeme yapabilmektedir.**

Anlayış çatışması sürekli açıktan olmayıp örtülü bir hal alabilmektedir. "tutukluların özel yaşam alanlarına ihtiyaçları oldu-

ğundan, herkesin kendine ait özel mekanlara ihtiyacı olduğundan, yine tutukluların güven içinde yaşamaya ihtiyaç duyduklarından' bahsedilmektedir.

Bugün, F tipi cezaevlerinin çoğunun inşaatı bitmek üzere. Birçok cezaevindeki koşullar hücrelere çevrilmekte ve geleceğe ilişkin devlet cephesinden ciddi bir hazırlık yapılmaktadır. Hazırlıklar tamamlandığında anlayışların çatışması, yine kanlı sahnelere neden olacak, yine her yönden (basın, yargı vs.) saldırılar yoğunlaşacak, tek suçları düşünmek olan insanların insanca yaşamalarının önüne engeller, bir daha kalkmamacasına konabilir.

İşte bu nedenle de öncelikle dışarıdakilerin F tipi demagojisine düşmemesi, **gelişmelere zamanında tepkisini koymayı bilmesi gerekiyor.** Bugün, devletin resmi ağızlarından, komisyonlarından dahi F tipinin içeriğine ilişkin, imalarda bulunulurken, bizlerin hala kafa karışıklığı yaşıyor olmamız üzücü. "...biz Sincan'daki cezaevinin inşaatını gezdik. İki tip oda var. Bir kısmı tek kişilik, 3x4, 12 metrekare civarında bir hücre, yine bir o kadar havalandırması olan mekanlardan oluşuyor. Tuvaleti içinde ve dar bir koridora açılıyor. **Diğer bölümlerden ve diğer kişilerden tamamen ayrı.** Diğer tip-te de daha büyük, 3 kişilik 25 metrekare hücreler var. Oda diyorlar, bu odaların yine ya bu kadar ya da daha küçük bir havalandırması var.." (Aktüel, 11-17 Mayıs, 2000 tarihli sayısında TBMM İnsan Hakları Komisyonu Üyesi FP. Milletvekili Ahmet Bekaroğlu ile yapılan röportaj)

Bugün hücre sisteminin, izolasyon ve bir sessiz yok etme politikası olduğunu artık görmeli ve insanlığın yok edilmemesi için bu saldırıyı geri püskürtmeliyiz.

Bugün hücrelere karşı durmayanlar, yarın kendisini hücrelerde bulabilir.

Açlık ordusu yürüyor

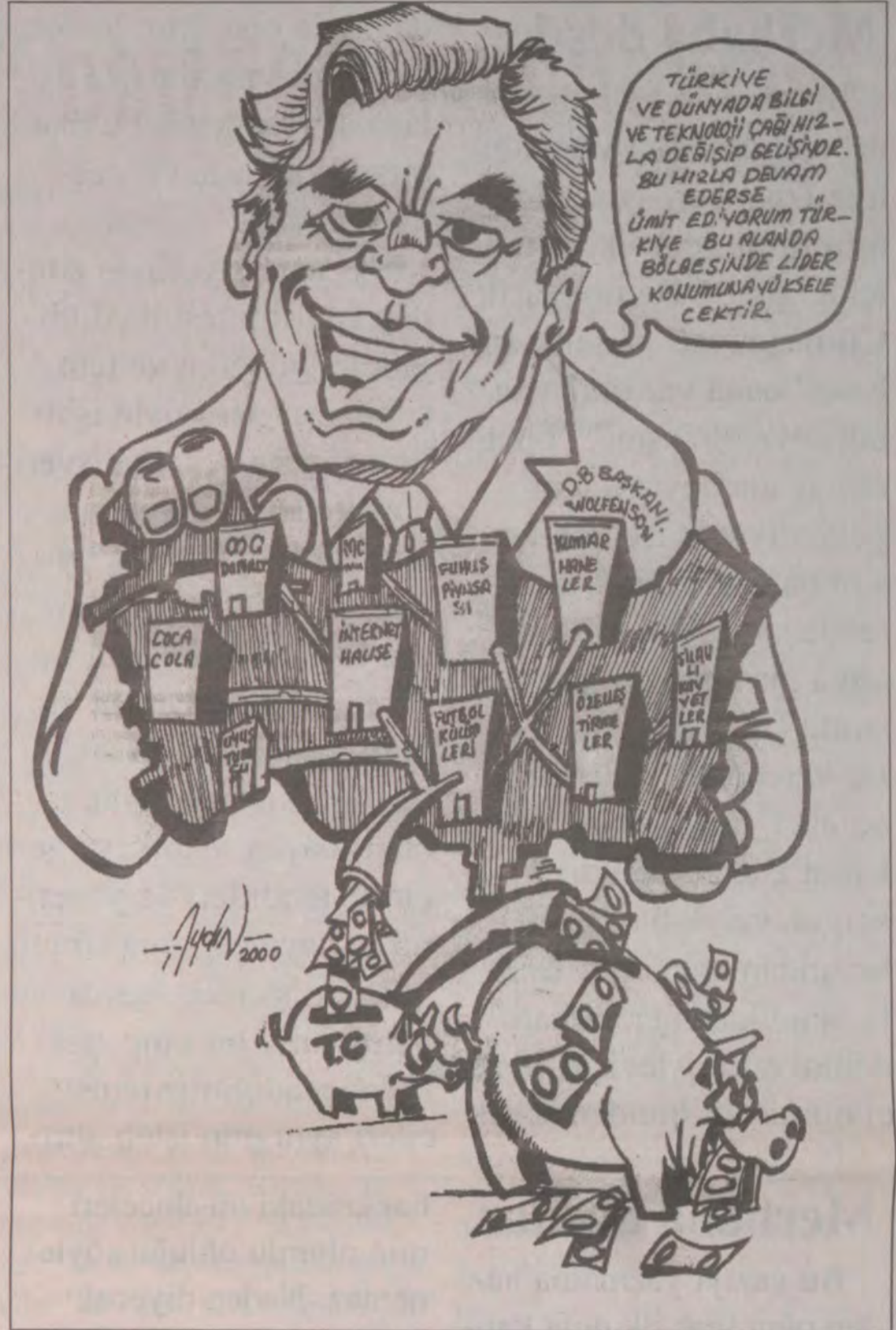
Açlık ordusu yürüyor
Yürüyor ekmeğe
doymak için
Ete doymak için
Kitaba doymak için
Hürriyete doymak için.

Şehirleri omuzlarında
taşıyıp
Daracık sokakları karanlık
evleriyle şehirleri
Fabrika bacalarını
Paydostan sonraların
tükenmez yoğunluğunu
taşıyarak
Açlık ordusu yürüyor
ayı ini köyleri ardınca
çekip götürüp
Ve topraksızlıktan ölenlerin
bu koskoca toprakta

Açlık ordusu yürüyor
Yürüyor ekmeğiz için
Hürriyetsizleri hürriyete
doymak için
açlık ordusu yürüyor
Yürüyor ayakları
kan içinde

Açlık ordusu yürüyor
adımları gök görültüsü
Türküleri ateşten
Bayrağında umut
Umutların umudu
bayrağında

Açlık ordusu yürüyor
kan içinde
Berthold Brecht

Alışkanlık

Bir köylü kadın, bir danayı doğar doğmaz kucağına alıp sevmiş, sonra da bunu adet edinmiş, her gün danayı kucağına alıp taşımış. Sonunda buna o kadar alışmış ki dana büyüüp koskoca öküz olduğu zaman, onu yine kucağında taşıyabilmiş. Bu hikayeyi kim uydurduysa, alışkanlığın ne büyük bir güç olduğunu çok iyi anlamış olacak. Gerçekten alışkanlık, pek yaman bir hocadır ve hiç şakası yoktur. Yavaş yavaş sinsi sinsi içimize ilk adımını atar; başlangıçta kuzu gibi sevimli, alçakgönüllüdür; ama zamanla, oraya yerleşip kökleşti mi öyle azılı, öyle amansız bir yüz takınır ki kendisine gözlerimizi bile kaldırmaya izin vermez.

Bence en büyük kötülüklerimiz, küçük yaşımızda belirmeye başlar ve asıl eğitimimiz, bizi emzirip büyütenlerin elindedir. Çocuk, bir tavuğun boynunu sıkar, kediyi, köpeği oyuncak edip yara bere içinde bırakır; anası da ona bakıp eğlenir. Kimi baba da oğlunun savunmasız bir köylüyü, bir uşağı öldüresiye dövdüğünü, bir arkadaşını kurnazca ve kahpece aldattığını gördüğü zaman, bunu yiğitlik belirtisi sayarak sevinir. Oysa bunlar zalimliğin, zorbalığın, dönekliliğin asıl tohumları, kökleridir; çocukta filizlenir, sonra alışkanlığın kucağında, alabildiğine büyüüp gelişirler. Bu kötü alışkanlıkları yaşın küçüklüğüne ve işin önemsizliğine bakarak hoş görmek tehlikeli bir eğitim yoludur. Önce şu bakımdan ki, çocukta doğa egemendir ve doğa asıl yeni tomurcuk salarken katıksız ve gülbüzdür; sonra da, hırsızlığın çirkinliği, çalınan şeye göre değişmez ki: Ha altın çalmışsın, ha bir iğne. "İğne çaldı, ama altın çalmak aklına bile gelmez" diyenlere benim diyeceğim şudur: "İğneyi çaldıktan sonra niçin altını da çalmasın?"

Montaigne/Denemeler

Hücrem

Paslanmış o demir kapılarda,
Kurtçuklar beslenir aralarında,
Yosun bağlamışsın duvarlarında,
Eskimişsin hücrem bu düzen gibi.

Tırnakla oyulan sözler taşında,
Çakan şimşekleri gördüm düşümde,
Patlıyordu karanlığın içinde,
Sen zulümsün hücrem bu düzen gibi.

İki metre boyun, bir metre enin,
Eksik olmaz yaşın, yeşermiş nemin,
İğrenç geldi bana senin her günün,
Sen iğrençsin hücrem bu düzen gibi.

Sen insan kafesi, topraksız kabir,
Benim azmim bile seni çürütür,
Bir gün devran döner, bir akım gelir.
Yıkılırsın hücrem bu düzen gibi.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

Merhaba dostlar,

Bu günlere gelindiğinde, son örneğini yaşadığımız Uyguner işyerinde sınıfa zarar verecek tavırlar içine giren “**Demokratik Cumhuriyet**” eksenli anlayış “bana yar olmayan kimseye olmasın”, “bizim olmayana hayat hakkı yok” diyerek işçi tasfiyesini başlatmıştır. Gerçekte sınıfa yakışmayan tarza girmişlerdir. Bu tarz sınıfa ciddi derecede zarar verecektir. Dileğimiz odur ki, bu anlayış yanlış kabul ederek, kendisini sorgulayarak bu çarpık tarzından vazgeçer. Deri İş Sendikası her zaman demokratik işleyişte ısrarcı olmuştur, bundan sonra

da böyle olacaktır. Sadece sınıf uzlaşmacılarıyla uzlaşmayı reddettik bu ilke-mizden de asla vazgeçmeyeceğiz.

Uyguner işyerinde zımnen işbirliği tespit edildiği için, yönetim ve temsilciler oy birliğiyle işbirliğine giren sendika işyeri temsilcilerini görevden almıştır ve yerlerine uygun atamalar yapmışlardır. Eski temsilcilerin işveren yardakçılarıyla bir olup işçileri sendikaya karşı kışkırtmak hatta işçileri başka sendikaya geçirme tehditleri ve yönetimi istifaya çağırma cüreti göstermişlerdir. Ayrıca patronlarla bir olup, yerlerine atadığımız temsilcileri aynı gün işten attır-

mışlardır. Emekten yana olduğunu iddia eden bu çevreyi bu tavırlarından vazgeçmeye çağırıyoruz. Aksi takdirde tarih bunun hesabını soracaktır. Bu yanı sıra, dışımızdaki küçük burjuva hareketler de bize gelip “Evet yanlış yapmışlardır”, onlara da gidip, “Evet, sendika yanlış yapmıştır” diyerek tam bir orta yol, tam da oportünist bir tavır içine girmişlerdir. Bu anlayışlarında bu tavırlarını sorgulamaları gerekiyor. Çünkü; sınıf mücadelesi taraf olmayı gerektiriyor. **Her tarafı idare etme tavrının sınıfın tavrı olmadığı açıktır.** Yaşam yanlışları mahkum ediyor, doğruları güçlendiriyor. Tarih

binlerce kez buna örnekleriyle tanıktır. Bizim de görev ve misyonumuz doğru çizgimizi hayatın tüm alanlarına hakim hale getirmektir. İlkeli davrandığımız sürece başarılı olacağız. Tuzla mücadelesini örgütsüz alanlara da taşıyacağız, sınıfa karşı saldırı nereden ve nasıl gelirse gelsin bunları püs-kürtecek güce, kudrete, bilgi-birikim ve tecrübeye, en önemlisi de direnen yiğit Tuzla işçisinin güvenine sahibiz. Bu güvene layık olmaya devam edeceğiz.

Birlik mücadele zafer!
Yaşasın Tuzla direnişimiz!
Gelecek ellerimizdedir!
DDSB’li bir deri işçisi

Merhaba dostlar,

Bu yazıyı yazmama neden olan şey; ilk defa katıldığım 1 Mayıs’ın bende yarattığı duyguları, yeni bir DDSB okuyucusu olarak sizlerle paylaşmak istememdir. Öncelikle bilmenizi isterim ki, şu an yapmakta olduğum işin, ne sosyal bir hakkı var ne de sendikal bir bağlantım var. DDSB’ye karşı ilk yakınlığım öncelikle kendime karşı olan haksızlıkları gördüğüm için oluşmuştur.

Bu yılki 1 Mayıs benim için özel olduğu kadar anlamlı bir gündü. Bunun ilk nedeni bu tür bir yürüyüşe ilk defa katılmamdır.

Bu kitlenin arasına katılmadan önce 1 Mayıs

hakkındaki düşüncelerimin olumlu olduğu söylenemez. Neden diyecek olursanız; geçirdiğimiz 1 Mayıs’larda çıkan olaylar, her zaman bu tür bir kitlenin içine girmeme engel olmuştur. Elbette ki bunun nedeni sadece bu değil. 1 Mayıs’ta yaşanan çatışmaların burjuva basın tarafından çarpıtılması ve topluma yanlış lanse edilmesi, benim gibi birçok insanın kafasında birtakım soru işaretleri oluşmasına neden olmuştur.

Bu yılki 1 Mayıs’a katılmamdaki ve DDSB okuyucusu olmamdaki en büyük etken, birinin beni bu kitlenin arasına sokmasıdır.

DDSB’ye olan yakınlı-

ğımın en azından bu topluluğa olan sempatinin çok fazla bir geçmişi yok. Benim bu yılki 1 Mayıs’a katılmaya karar vermem ve **birtakım gerçekleri burjuva basın tarafından öğrenmektense kendi gözümle görmem gerektiğini farkettim, bunu yaptım.**

Katıldığımız 1 Mayıs’ta sempati duyduğum topluluk olan DDSB kortejinde bulundum. Bu kitlenin içerisine girdiğim an insanların bana karşı bakış açıları insanın göğsünü kabartacak derecede olduğunu söylemek isterim. Bu insanların bir amaçlarının olduğu ve özverili davrandıkları gözden kaçacak cinsten değildi.

Birazdan yapacakları yürüyüşle ilgili hazırlıklar, insanların adeta birbirleriyle kenetlenmeleri sandığımdan daha düzenli çalışmalarını, beni çok etkiledi. Şimdiye dek gördüklerimin aksine, kafamda varolan sosyalist dayanışmanın bir göstergesi gibiydi.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlar insanların bir takım gerçekleri görmesine, birtakım düşüncelere varmalarına sebep oldu. Bunun sadece sloganlarla değil, bu yürüyüşe katılan tüm insanların olağanüstü dayanışması sayesinde olduğuna inanıyorum. Sonuç olarak bir dahaki 1 Mayıs’ta görüşmek üzere...

Bir DDSB okuru

Bugün, İstanbul'da tüm belediyelerde iş bırakarak Emegimize ve Geleceğimize sahip çıktığımız gündür.

Bugün, genel saldırılara dur demek için sokağa çıktığımız gündür.

Hükümet, IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik-politik direktiflerini, biz işçiler için yazılan acı reçetenin gereklerini adım adım uygulamaya koyuyor. Sözde sosyal güvenlik, bizce sosyal yıkım yasalarını ve beraberinde Uluslararası Tahkim Yasası'nı oldu bittiye getirip çıkararak hem ülkenin yer altı ve yerüstü zenginliklerini emperyalistlere ve yerli uşaklarına peşkeş çektiler hem de bizleri "şimdilik" mezarda emekliliğe mahkum ettiler.

Şimdi de Toplu İş Sözleşmesi'ni tıkararak önlerine hedef olarak koydukları sıfır(0) ile yüzde yirmibeş(%25) zammı uygulamak istiyorlar. Bundan dolayıdır ki patronlar ve Belediye Başkanları cephesinde koro halinde bir ses yükseliyor. "Sendikalar, işçileri keyfi olarak çıkmaza ve greve sürüklü-

Belediye İşçisi Arkadaş;

yor". Bir süre önce Sabancı'nın kamuoyu önünde hükümete seslenerek Sendikalar penceresi açık, oradan soğuk geliyor. Açık olan bu pencereyi kapatın" talimatının hemen ardından yasal hak olan Lastik-İş grevi Bakanlar Kurulu kararıyla güvenlik gerekçesiyle erteleniyor. Bu karar bizi, belediye işçilerini de yakından ilgilendiriyor. Bugün TİS'lerde dayatılanlar karşısında grev kaçınılmaz görünüyor.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER;

Bizler siyasi iktidara karşı bugünden daha güçlü olarak ve meşru olan haklarımızı kullanarak dayatılanları ters yüz edelim.

Greve giderken, TİS süreci olan bu dönemde meşru eylemleri süreklileştirelim.

TİS'lerin daha da kötüye gitmemesi ve geleceğimizi karartan patronlara karşı eylemde birliğimizi daha üst noktalara taşıyalım.

Bugün bizlerin aldığı ücreti çok

görenlerin Belediyeleri nasıl hortumladıklarını hepimiz biliyoruz. Bizler yıllardır TİS'lerde 4 kişilik bir ailenin geçim endeksini temel alıyoruz. Bugün aldığımız ücret 200 1/2 250 milyondur. Kamuda en düşük ücreti alan işçileriz. Bizler sendikalı olmanın ayrıcalığını korumalıyız. Çünkü bizler örgütlü işçileriz. Bugün 12 saat ve karın tokluğuna işçiler çalıştırılmaktalar.

Bizlere de aynı muameleyi uygulamak istiyorlar. Özelleştirerek, işten çıkararak sendikasız ve örgütsüz bir toplum yaratmak istiyorlar.

Ya bu dayatmaları kabul edeceğiz. Ya da işimiz ve geleceğimiz için bugün karşı durduğumuz gibi karşı duruşu süreklileştirerek dur diyeceğiz. Bugün ayrı ayrı sendikaların karşı duruşu, ortak olan eylemini genel saldırılar karşısında da ortaklaştırmalıyız ki saldırılara sınıfın birliği ile karşı koymuş olalım.

Hep birlikte şu talepleri haykır-

malıyız.

Grevleri sınırlayan bütün engeller kaldırılmalı. Genel grev, Hak grevi ve Uyarı grevi yasallaşmalıdır. Lokavt kaldırılmalıdır.

Alacaklarımız derhal ödenmelidir.

Ülkemizin yer altı ve yerüstü kaynaklarının özelleştirme ile haraç-mezat satılmasına ve çalışanların işsizliğe, açlığa mahkum edilmek istenmesine karşı IMF ve Dünya Bankası politikalarına hayır demeliyiz.

Asgari ücret dört kişilik bir ailenin en temel ihtiyaçlarını karşılayacak düzeye çıkarılmalıdır ve vergi dışı kalmalıdır.

Özelleştirmeye,

Sendikasızlaştırmaya,

MAI'ye

MIGA'ya

Tahkim'e

Yaşamımızın hücreleştirilmesi ve emperyalizme karşı;

✓ Birlik-Mücadele-Zafer!

✓ İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!

✓ Gelecek Ellerimizdedir!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

DDSB

Baştarafı 24. sayfada

dostlarının da katılım sağladığı eylemin sadece TİS'lerle sınırlı olmadığı, belediye işçisinin yaşamın her alanında yapılan baskıların ve yaşananların farkında olduğunu, bu eylemin sadece belediye işverenlerine karşı değil yaşamın hücreleştirilmesine, özelleştirmeye, IMF'ye, DB'na, küreselleşmeye, emperyalizme, onun yerli işbirlikçilerine, taşeronlaştırmaya, sendikasızlaştırmaya, enflasyonla mücadele adı altında yapılan emekçi halka saldırıya karşı olduğu atılan sloganlardan anlaşılıyordu. Eylemi destekleyen devrimci kitleye belediye işçisi arkadaşların gösterdikleri ilgi dikkat çekiciydi.

Bu eylemde yürüyüşün başından başlayarak yerini alan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı eyleme "Yaşasın işçilerin birliği" pankartıyla katıldı. Yürüyüşün başından sonuna kadar coşkulu bir kitleyle yürüyen DDSB korteji hazırladıkları dövizler ve atılan slo-

ganlarla dikkat çekti.

"Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "MAI, MIGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!", "Nükleer santrale hayır!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "F Tipi tabutluklara hayır!", "Birlik-mücadele-zafer!" yazılı dövizler taşındı ve bunlar slogan olarak da haykırıldı.

Atılan sloganlara belediye işçisi de destek verdi. Hazırlanmış oldukları bildiriler yürüyüş boyunca yürüyüşü izleyen ve alkışlarıyla destek veren halka dağıtıldı. "Belediye işçisi arkadaş" başlığıyla yayınlanan bildiri içerik açısından zenginliği anlatılmak istenen şeylerin kısa ve öz anlaşılır oluşu, işçi arkadaşlar tarafından beğenildi. Basın açıklamasının yapılacağı belediye binasının önüne gelindiğinde, DDSB korteji "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarını atmaya başladı. Alan-daki işçi kitesinden de bu slo-

gana destek geldi. İki işçi kendi aralarında konuşurlarken biri diğerine soruyordu "Kim bunlar?" diye. "Bunlar devrimci işçiler" cevabını veren işçinin yüzündeki coşkulu ifade görülmeye değerdi.

24 Mayıs eylemine 2 gün kala işverenin işçilere "Eyleme katılmayın, izinsiz bir eylem, yasal değil. Suç işliyorsunuz" diyerek yaptığı baskıya işçi arkadaşların verdiği cevap "Evet, izinli olmadığını biliyoruz, buna rağmen eyleme destek vereceğiz. İşyerlerinden, iş durdurarak eyleme katılacağız. Eylem için de izin almaya gerek görmüyoruz. Hak, almasını bilenidir. İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" oldu. Aslında cevabın en iyisini %100'e varan bir oranda iş durdurarak yürüyüşe katılması vermiş oldu.

Anakent belediyesindeki yöneticilerin "eyleme katılmaz" dediği kendi yandaşı işçi arkadaşlar sadece işi durdurarak değil, yürüyüşe geçerek basın

açıklamasına katılarak kendilerinin böyle düşünmediklerini, öncelikle ekmek mücadelesi yaptıklarını söyleyerek, işverene gereken cevabı vermişlerdir.

Önemli bir nokta da anakente yeni ve eski işçi ayrımının ortadan kalkması olmuştur. Bu eylemde bu anlayışı aşan işçiler eyleme ortak bir noktada birleşerek katılmışlardır. Bu eylem şunu gösteriyor ki; **TİS sokakta bitecek ise işçi buna hazır.**

Olası bir grev sözkonusu olursa, bu, işverenin grevi işlevsiz hale getirmek için hızlandırdığı taşeron uygulamasının da sonuç vermeyeceğinin bir göstergesidir.

Belediye işçileri gerektiğinde bedel ödemekten kaçınmayacaklarını göstermişlerdi.

Taşıdığı misyonun farkında olan belediye işçisi yapacağı iyi bir toplu sözleşme ile emekçilere dayatılan politikaları tersyüz edebilir. 24 Mayıs'ta bu güçte olduğunu göstermiştir. Düşünme sırası patronlardadır.

GÜNE MÜDAHALE EDELİM!

